154. ÅRGANG • NUMMER 9 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2005

Liahona

FORSIDEHISTORIE:
Forkynd hans evangelium, s. 10.

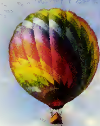
Jobsøgning og opmuntring, s. 42

Hvad går tiende til? S. L8

154. ÅRGANG • NUMMER 9 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2005

Liahona

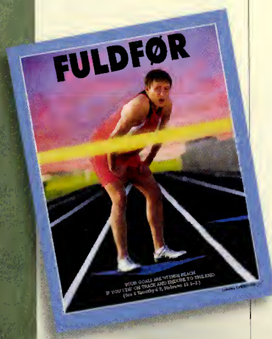

PÅ OMSLAGET
Modelfoto: Matthew Reier.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Illustreret af Mark Robison.

SE »FULDFØR«, S. 31

FOR VOKSNE

FOR DE UNGE

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

SE »HIMLENS VINDUER«, S. L10

September 2005 154. årgang. Nummer 9
LIAHONA 25989 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Talvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Redaktør: Jay E. Jensen
Vejledere: Monte J. Brough, Gary J. Coleman
Adm. direktør: David L. Frischknecht
Planlægning og redaktianel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Romney
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktian: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olsan, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Ledende Art director: M. M. Kawasaki
Art director: Scott Van Kampen
Praduktiansleder: Jane Ann Peters
Design ag produktion: Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahana:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona,* Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA, eller med e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«, eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitisk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** På engelsk: Klik på »Gospel Library«. På andre sprog: Klik på verdenskortet og vælg dansk.

Far readers in the United States and Canada: September 2005 Vol. 154 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ af Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Forslag til familieaften

Denne side kan hjælpe dig med at anvende Liahona *til at forbedre din undervisning både i klasseværelset og på hjemmefronten.*

»Ældster i min engelskklasse«, s. 9: Bed familiens medlemmer om at fortælle om situationer, hvor de er blevet stillet spørgsmål om Kirkens lærdomme. Læs Anettes oplevelse og tal om, hvad hun gjorde for at fortælle om evangeliet. Bær vidnesbyrd om behovet for at stole på Herren, når vi forkynder hans evangelium.

»Personlig indvielse«, s. 16: Skriv en liste over alle de eksempler på indvielse, som nævnes i denne artikel. Bed familiens medlemmer om at forklare, hvad de har lært af disse eksempler. Vælg et evangelisk princip, som familien gerne ville være mere engageret i og planlæg så, hvordan dette kan gøres.

»De Tolv Apostle«, s. 26: Udvælg et par udtalelser fra artiklen, som beskriver apostle. Læs hver enkelt udtalelse, indtil familien gætter, hvad det er, der beskrives. Du kan eventuelt vise billeder af vor tids apostle (de kan findes i et nyere nummer af *Liahona* fra maj eller november). Læs dele af artiklen, som beskriver en apostels rolle, højt. Gennemgå de sidste tre sætninger og bær vidnesbyrd om løftet i L&P 132:45.

»Undgå Djævelens Gab«, s. L2: Lav en linje på gulvet ved hjælp af snor eller tape. Anbring et eller andet uden for rækkevidde af en person, som står på den ene side af linjen. Bed vedkommende om at tage genstanden uden at træde over stregen. Benyt denne artikel til at tale om, hvordan Satan prøver at lokke os til at træde over stregen.

»Himlens vinduer«, s. L10: Fremvis en beklædningsgenstand, som er for lille til, at nogen i familien kan passe den. Bed familiens medlemmer om at forestille sig, hvordan det ville være at gå med den beklædningsgenstand. Læs denne historie. Tal om velsignelser ved at betale en ærlig tiende. Fortæl om, hvordan Himlens vinduer er blevet åbnet for dig, fordi du betaler tiende.

EMNER I DETTE NUMMER

Taknemlighedens storslåede kraft

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Under sin vandring mod Jerusalem fulgte [Jesus] grænsen mellem Samaria og Galilæa.

Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham

og råbte: ›Jesus, Mester, forbarm dig over os!‹

Da han så dem, sagde han: ›Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!‹ Og mens de var på vej derhen, blev de rene.

Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst

og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Jesus spurgte: ›Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni?

Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?‹

Og han sagde til ham: ›Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.‹«[1]

I Salme 30 lover David: »Herre, min Gud, for evigt vil jeg takke dig.«[2]

I sit brev til korintherne erklærer Paulus: »Gud ske tak for hans uudsigelige gave.«[3] Og til thessalonikerne: »Sig tak under alle forhold, for dette er Guds vilje med jer.«[4]

Takker vi Gud for »hans uudsigelige gave« og de rige velsignelser, som han udgyder over os i overflod?

Giver vi os tid til at fundere over Ammons ord: »Mine brødre, vi ser nu, at Gud ihukommer alle folk, i hvilket land de end befinder sig; ja, han tæller sine folk … (over) hele jorden. Og det er min glæde og min store taksigelse; ja, jeg vil takke min Gud til evig tid«?[5]

Robert W. Woodruff, en fremtrædende forretningsmand i en forgangen tid, rejste rundt i USA og holdt forelæsning over en tekst, som han kaldte »Et kort kursus i menneskelige relationer«. I sit budskab sagde han, at det vigtigste ord i sproget var »tak«.

Gracias, Danke, Merci – uanset hvilket sprog man taler, glæder en hyppig brug af ordet »tak« ånden, styrker venskaber og hæver os op på et højere plan på vores vej mod fuldkommenhed. Et tak udtrykker en enkelthed og oprigtighed.

En gammel avisartikel viser skønheden i taknemlighed:

Politiet i Washington D.C. holdt auktion over 100 uafhentede cykler i fredags. »En dollar,« sagde en 11-årig dreng, da man begyndte at byde på den første cykel. Men budene gik meget højere. »En dollar,« gentog

Takker vi Gud for »hans uudsigelige gave« og de rige velsignelser, som han udgyder over os i overflod?

drengen håbefuldt, hver gang en ny cykel blev udbudt.

Auktionarius, som havde holdt auktion over stjålne cykler i 43 år, lagde mærke til, at drengens forhåbninger syntes at øges, hver gang en racercykel kom under hammeren.

Til sidst var der kun én racercykel tilbage. Budene var nået op på otte dollars. »Solgt til drengen der for ni dollars,« sagde auktionarius. Han tog otte dollars op af sin egen lomme og bad drengen om hans dollar. Knægten rakte ham en dynge mønter, tog sin cykel og begyndte at gå hjemad. Men efter få skridt stoppede han op. Han parkerede omhyggeligt sin nye ejendel, gik tilbage, slog armene om auktionarius' hals og græd.

Hvornår følte vi os sidst lige så taknemlige som denne dreng? Det, som andre gør for os, er måske ikke lige så gribende, men der er bestemt gerninger, som fordrer vores tak.

Den sang, som vi så ofte sang i søndagsskolen, da vi var unge, indprentede taknemlighedens ånd dybt i vores sjæl:

Kastes du på bølgen om i livets nat,
føler du, at alle har dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver, nævn dem hver især,
og det vil forundre dig, hvor rig du er.[6]

Mens astronauten Gordon Cooper var i kredsløb omkring jorden for 30 år siden, opsendte han denne søde og enkle takkebøn: »Tak, Fader, især fordi du har ladet mig komme ud på denne flyvning. Tak for det privilegium at kunne sidde herude, at være på dette forunderlige sted og se alle de mange forbløffende og vidunderlige ting, som du har skabt.«[7]

Vi er taknemlige »for velsignelser, vi ikke kan måle, for gaver, vi ikke kan sætte en pris på ... ›for bøger, musik og for de store opfindelser, som gør disse velsignelser mulige ... for små børns latter ... for de midler, vi har til at lindre menneskers lidelser ... og øge livsglæden ... for alt, hvad der er godt og opløftende.‹«[8]

Mens astronauten Gordon Cooper var i kredsløb omkring jorden for, opsendte han en bøn: »Tak, Fader, især fordi du har ladet mig ... se alle de mange forbløffende og vidunderlige ting, som du har skabt.«

Profeten Alma opfordrede: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag.«[9]

Jeg vil gerne nævne tre tilfælde, hvor jeg tror, at et oprigtigt »tak« kunne opmuntre et bedrøvet hjerte, inspirere til gode gerninger og bringe himlens velsignelser ind i vores problemfyldte hverdag.

For det første vil jeg opfordre til, at vi takker vore forældre for livet, for deres omsorg, deres ofre og deres arbejde for at skænke os kundskab om vor himmelske Faders plan for vores lykke.

Fra Sinaj lyder en tordenrøst til vores samvittighed: »Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig.«[10]

Jeg kender ingen større omsorg for forældre, end den vor Frelser udviste fra korset: »Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: ›Kvinde, dér er din søn.‹

Derpå sagde han til disciplen: ›Dér er din mor.‹ Fra den time tog disciplen hende hjem til sig.«[11]

For det andet, har vi ikke af og til tænkt på en lærer i skolen eller i Kirken, som vækkede vores trang til at lære, og som gav os et ønske om at leve et ærefuldt liv?

Der fortælles en historie om en gruppe mænd, der talte om mennesker, som havde påvirket deres liv, og som de var taknemlige for. En mand kom i tanke om en skolelærer, som havde præsenteret ham for Tennysons værker. Han besluttede at skrive og takke hende. Med tiden modtog

han lærerens svar, der var skrevet med rystende håndskrift:

»Min kære Willie.

Jeg kan ikke fortælle dig, hvor meget dit brev betød for mig. Jeg er nu i firserne, bor alene i en lille lejlighed, laver min egen mad og føler mig som det sidste visne blad på træet. Det vil måske interessere dig at høre, at jeg har været lærer i 50 år, og dit brev er det første takkebrev, jeg nogensinde har modtaget. Det kom på en trist, kold morgen, og det opmuntrede mig mere end noget andet har gjort i mange år.«

Vi står i evig taknemlighedsgæld til alle dem, både før og nu, der har givet så meget af sig selv, for at vi kunne få så meget.

For det tredje vil jeg nævne taknemlighed til vores omgangskreds. Teenagetiden kan være vanskelig såvel for de unge selv som for deres forældre. Det er en svær tid i enhver drengs eller piges liv. Alle drenge vil gerne på fodboldholdet, og alle piger vil gerne være skønhedsdronninger. »Mange er kaldet, men få er udvalgt«[12] kunne passende gælde her.

Lad mig fortælle jer om et moderne mirakel, som fandt sted for en del år siden på Murray High School nær Salt Lake City, hvor alle var vindere, og ingen tabere var at se nogen steder.

En avis skrev om begivenheden. Artiklen hed: »Tårer, glæde og sand storhed: To handicappede piger nomineret til ballets dronning på skole i Murray.« Artiklen begyndte: »Ted og Ruth Eyre gjorde, hvad alle forældre ville have gjort.

Da deres datter Shellie blev finalist til titlen som skoleballets dronning på Murray High School, rådede de hende til at være en god taber, hvis hun ikke blev valgt. De forklarede, at kun én ud af de ti ville blive valgt ...

Men da skolens elevråd kronede ballets dronning i skolens gymnastiksal torsdag aften, oplevede Shellie Eyre i stedet succes. Den 17-årige pige, der er født med Downs

Da skønhedsdronningens far førte hende ud på gulvet, sagde skolens viceinspektør: »I aften ... valgte eleverne den indre skønhed.«

TIL VENSTRE: FOTO: CORBIS IMAGES; TIL HØJRE: ILLUSTRERET AF SAM LAWLOR

Lange rækker af biler fyldt med sørgende passagerer kørte langsomt forbi det hjem, hvor ulykken var sket. Da vi kørte forbi, følte vi, at vi befandt os på hellig jord.

syndrom, blev af sine skolekammerater valgt som ballets dronning ... Da Ted Eyre førte sin datter ud på gymnastiksalens gulv, mens kandidaterne blev præsenteret, brød alle ud i øredøvende jubel og klapsalver. De fik et stående bifald.

Shellies medkandidater fik også et stående bifald. En af dem, April Perschon, lider af fysiske og mentale handicap som følge af en hjerneblødning, da hun kun var ti år.

Da bifaldet havde lagt sig, sagde skolens viceinspektør: ›I aften ... valgte eleverne den indre skønhed‹ ... Forældre, ansatte på skolen og elever var tydelig rørte og græd åbenlyst.

En elev sagde: ›Jeg var så lykkelig, at jeg græd, da de blev valgt. Jeg synes, at Murray er alle tiders skole, der gør sådan noget.‹«[13]

Jeg vil gerne takke alle dem, der gjorde den aften så mindeværdig. Den skotske digter James Barries ord synes passende her: »Gud gav os minder, så vi kan nyde junis roser i vort livs december.«[14]

En hed augustdag for nogle år siden indtraf der en tragedie i Salt Lake County. Det kom i både de lokale og landsdækkede aviser. Fem smukke, små piger – så små, så levende, så kærlige – ville gemme sig, som børn jo ofte gør, når de leger skjul. De kravlede ned i bagagerummet i forældrenes bil. Klappen smækkede i, de kunne ikke slippe ud og omkom alle af hedeslag.[15]

Hele lokalsamfundet var så venlige, så betænksomme og så omsorgsfulde, da de fem små piger var gået bort. Det strømmede ind med blomster, mad, opringninger, besøg og bønner.

Søndagen efter den tragiske hændelse, kørte lange rækker af biler fyldt med sørgende passagerer langsomt forbi det hjem, hvor ulykken var sket. Søster Monson og jeg udtrykte også vores medfølelse på denne måde. Da vi kørte forbi, følte vi, at vi befandt os på hellig jord. Vi sneg os bogstaveligt af sted i sneglefart ned ad gaden. Det var, som

om vi kunne se et trafikskilt med påskriften: »Langsom kørsel. Legende børn.« Tårerne fyldte vore øjne, og medfølelsen strømmede fra vore hjerter. I to af de tre familier var de afdøde børn deres eneste børn.

Ofte kommer døden som en ubuden gæst. Det er en fjende, der pludselig viser sig midt i livets fest for at slukke for lysene og morskaben. Den kommer til de aldrende, mens de stavrer af sted på vaklende ben. Den kalder på dem, der knap er nået til livets midte, og ofte stilner den de små børns latter.

Ved begravelseshøjtideligheden for disse fem små engle sagde jeg: »Der er en sætning, som I må slette fra jeres tanker og fra alt, hvad I siger. Det er sætningen ›Hvis bare …‹ Den gavner ikke noget, og den fremmer ikke helingens og fredens ånd. Husk i stedet på Ordsprogenes Bog: ›Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.‹«[16]

Inden kisterne blev lukket, lagde jeg mærke til, at hvert af børnene havde et yndlingslegetøj med, som de kunne kramme. Jeg tænkte på digteren Eugene Fields digt:

Den lille tøjhund er støvet og grå,
men den venter så trofast og kæk.
Og tinsoldaten er rusten og blå,
hans gevær er snart smuldret væk.
Engang var den lille hund ny
og soldaten var modig og flot.
Det var da Lille Gut stod i sin py
og kyssede dem varmt og godt.

»Vent på mig her,« sagde han.
»Vær stille, nu ingen støj.«
Så gik han i seng, den lille mand,
og drømte om sit dejlige legetøj.
Men mens han sov, lød englens sang,
og Lille Gut nu i himlen skal bo.
Årene går, og tiden føles lang,
men legetøjsvenner er tro.

Trofast på Lille Gut de venter,
blandt klodser og legetøjsbiler.
De venter på, at han dem henter
og glad til dem atter smiler.
En tanke melder sig uafbrudt,
mens årene bliver fler' og fler':
Hvad er der blevet af Lille Gut,
siden han kærligt stillede os her?[17]

Digteren skrev om legetøj, der stod tilbage og længtes efter deres lille herre, som døden havde taget. Gud har i sin uendelige barmhjertighed ikke ladet de sørgende stå hen i det uvisse. Han har skænket os sandheden.

Måske plager tankerne tøjhunden og tinsoldaten, men Gud har i sin uendelige barmhjertighed ikke ladet de sørgende stå hen i det uvisse. Han har skænket os sandheden. Han inspirerer os til at søge ham, og hans udbredte arme vil omfavne os. Jesus har lovet enhver, der sørger: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.«[18]

Der findes kun én kilde til sand fred. Jeg er sikker på, at Herren, som bemærker spurven, der falder til jorden, ser med medfølelse på dem, der – for en tid – må skilles fra deres dyrebare børn. Lindringens og fredens gaver er bydende nødvendige, og ved sin forsoning har Jesus gjort dem tilgængelige for alle.

Profeten Joseph Smith udtalte disse inspirerede og trøstende åbenbaringsord:

»Alle børn, der dør, før de når ansvarlighedens alder, frelses i Himmelens celestiale rige.«[19]

»Den moder (og fader), som lægger sit lille barn i graven og berøves privilegiet, glæden og tilfredsstillelsen ved at opdrage [det] til en voksen mand eller kvinde i denne verden, vil efter opstandelsen få al den glæde, tilfredsstillelse og fryd, og endnu mere end det

vil være muligt at få i dødeligheden, ved at se sit barn vokse op til hans eller hendes fulde åndelige vækst.«[20] Det er en balsam fra Gilead for dem, der sørger, til dem, der har mistet deres elskede, dyrebare børn.

Salmisten forvissede os om: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«[21]

Herren har sagt: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst ... I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? ... for at også I skal være, hvor jeg er.«[22]

Jeg udtrykker min dybeste taknemlighed til en kærlig himmelsk Fader, som giver jer, og mig, og alle, som oprigtigt søger, kundskaben om, at døden ikke er afslutningen; at hans Søn, vor Frelser, Jesus Kristus, døde for at vi kan leve. Herrens templer findes i mange lande. Der indgås hellige pagter. Celestial herlighed venter de lydige. Familier kan være sammen for evigt.

Mesteren indbød os alle:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.«[23] ■

NOTER

1. Luk 17:11-19.
2. Sl 30:12.
3. 2 Kor 9:15.
4. 1 Thess 5:18.
5. Alma 26:37.
6. Johnson Oatman jun. (1856-1922); »Salmer og sange«, nr. 161.
7. *Congressional Record*, 88th Cong., 1st sess., 1963, s. 109, pt. 7:9156.
8. »Three Centuries of Thanksgiving«, *Etude Magazine*, november 1945, s. 614.
9. Alma 37:37.
10. 2 Mos 20:12.
11. Joh 19:26-27.
12. Matt 22:14.
13. Marjorie Cortex, *Deseret News*, 26. september 1997, s. A1, A7.
14. Laurence J. Peter, *Peter's Quotations: Ideas for Our Time*, 1977, s. 335.
15. Se »5 Little Girls Die in [West Valley] Car Trunk«, *Deseret News*, 8. august 1998, s. A1, A7; Lucinda Dillon og Spencer Young, »Cars Pass Site of Tragedy in Solemn Stream«, *Deseret News*, 9. august 1998, s. A1, A5.
16. Ordsp 3:5,6.
17. »Little Boy Blue«, i *Best-Loved Poems of the LDS People*, red. Jack M. Lyon og andre (1996), s. 50.
18. Joh 14:18.
19. L&P 137:10.
20. Citeret i Joseph F. Smith: *Evangeliske lærdomme*, s. 381.
21. Sl 30:5.
22. Joh 14:27, 2-3.
23. Matt 11:28, 29.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Efter under bøn at have studeret dette budskab bør du fremlægge det på en måde, som får dem, du underviser, til at tage del i drøftelsen. Her følger nogle få eksempler:

1. Overvej at følge op på, hvordan det går med familiens efterlevelse af den opfordring, som præsident Gordon B. Hinckleys kom med i sidste måneds Budskab fra Det Første Præsidentskab, nemlig at læse Mormons Bog (se »Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, august 2005, s. 2). Du kan bede familiens medlemmer om at fortælle om noget, de har lært, eller om hvordan deres studium har været til velsignelse. Bær vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand.

2. Drøft én eller to anekdoter og skriftstedshenvisninger (se noterne i slutningen af denne artikel) fra præsident Monsons artikel. Spørg familien, hvad de har lært om taknemlighedens kraft fra disse anekdoter og skriftsteder. Lad familiens medlemmer fortælle om specifikke velsignelser, som de er taknemlige for. Udtryk din taknemlighed for Herren og hans velsignelser.

3. Læs eller genfortæl med dine egne ord beretningen fra Murray High School og beretningen om de fem små pigers tragiske død. Spørg, hvad disse eksempler lærer os om taknemlighed. Hvem var dybt taknemlige i disse beretninger, og hvordan gav de udtryk for det? Bed hvert familiemedlem om at udtrykke taknemlighed for noget, som vedkommende har oplevet i den seneste tid.

Ældster i min engelskklasse

ANETTE MALZL KNAPP

Jeg følte mig nervøs og usikker, da jeg trådte ind i mit nye klasselokale sammen med 30 andre piger, som ikke kendte hinanden. Jeg skulle gå i klasse med dem på en katolsk privatskole de næste fem år. Det første, som vores lærer spurgte om, var, om alle var døbt i den katolske kirke. Jeg var den eneste, der svarede nej, så alles øjne rettedes mod mig.

Det var min første skoledag i en ny skole i Salzburg i Østrig. Skolen blev drevet af nonner. Jeg vænnede mig hurtigt til krucifikserne, som hang i alle klasseværelser, morgenandagterne og nonnerne. Men det var usædvanligt for mine klassekammerater at have et medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i blandt sig. De var meget nysgerrige efter at høre, hvad jeg troede på. Jeg kunne ikke svare uddybende på alle deres spørgsmål. Jeg spekulerede på, hvordan jeg skulle få lov til at invitere missionærerne på besøg.

Denne mulighed opstod langt om længe. Et år havde vi ikke en indfødt engelsktalende i vores engelskklasse. Jeg spurgte mine klassekammerater, om det var en god idé at invitere missionærerne. Så spurgte jeg missionærerne, om de gerne måtte besøge skoler. Og endelig spurgte jeg min engelsklærer, om de måtte komme. Jeg lod en liste gå rundt, så alle kunne skrive, hvad de gerne ville have, at missionærerne skulle tale om.

Det overraskede mig at se, at de fleste gerne ville vide, hvorfor de havde besluttet sig for at tage på mission, hvad deres opgave bestod i, og hvordan vores kirke adskilte sig fra andre kirker.

Ældste Allen og ældste Jones besøgte klassen og brugte det meste af timen på at tale om Kirken. Det var fantastisk! Da de var gået, blev jeg bombarderet med endnu flere spørgsmål.

Det år var jeg ikke længere det eneste medlem af Kirken på skolen. Takket være to af mine sidste dages hellige venner, som også begyndte på skolen, blev sangen »Barnets bøn« (*Børnenes sangbog,* s. 6) en fast del af musiklærerens repertoire.

Det var slet ikke så vanskeligt, som jeg troede, at tale om Jesu Kristi evangelium. Jeg er min himmelske Fader dybt taknemlig for hans Søn, Jesus Kristus, og for hans vidunderlige evangelium. Jeg er også taknemlig for enhver mulighed for at bære mit vidnesbyrd ved Helligåndens kraft. ■

Anette Malzl Knapp tilhører Graz Menighed i Wien Stav i Østrig.

Missionærerne kunne hjælpe os med vores engelske, og de kunne hjælpe mig med at besvare alle de spørgsmål, som mine venner havde om Kirken.

ELDER ALLEN
KIRCHE JESU CHRISTI DER HEILIGEN DER LETZTEN TAGE

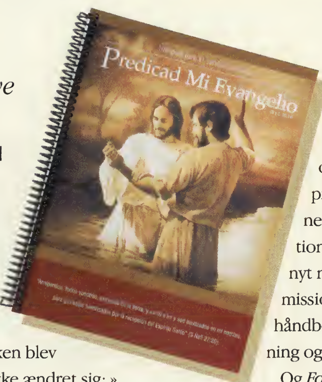
ELDER JONES
KIRCHE JESU CHRISTI DER HEILIGEN DER LETZTEN TAGE

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Forkynd hans evangelium

Se nærmere på Kirkens nye missioneringsvejledning.

SHANNA BUTLER, ADAM C. OLSON OG ROGER TERRY
Kirkens tidsskrifter

Helligåndens vejledning har altid været af afgørende betydning for missioneringen. Skønt man har anvendt forskellige undervisningsmetoder og materialer, siden Kirken blev genoprettet, har skriftens vejledning ikke ændret sig: »... dersom I ikke modtager [Ånden], skal I ikke undervise« (L&P 42:14).

I et forsøg på at øge missionærernes afhængighed af Ånden har Kirkens ledere udgivet håndbogen *Forkynd mit evangelium*. Håndbogen erstatter de seks lektioner, der har været i anvendelse siden 1985. Den indeholder nye undervisningsmetoder og lægger vægt på effektiv planlægning. Håndbogen erstatter også *Missionærhåndbogen*, lektionerne til nye medlemmer og missionærernes skriftstudieprogram.

»Denne håndbog er en vejledning i, hvad en missionær skal vide og kunne for at blive en lærer, som med kraft kan forkynde budskabet om genoprettelsen til jordens folk,« sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum ved et seminar for nye missionspræsidenter.

Missionærerne skal ikke længere lære lektioner til undersøgere og nye medlemmer udenad. I stedet studerer og lærer de evangeliske lærdomme og principper i fem grundlæggende lektioner og udarbejder skræddersyede lektionsplaner til hver enkelt undersøger eller nyt medlem. Af andre vigtige aspekter af missioneringen, som fremhæves i den nye håndbog, kan nævnes planlægning, målsætning og fornuftig anvendelse af tiden.

Og *Forkynd mit evangelium* er ikke kun til fuldtidsmissionærer. Den nye håndbog opmuntrer medlemmer og menighedsledere til at arbejde tættere sammen med missionærerne. Medlemmerne vil opdage, at *Forkynd mit evangelium* er en stor hjælp, når de skal give missionærerne henvisninger, indbyde dem til at undervise undersøgere i medlemmernes hjem eller på anden måde hjælpe til.

»*[Forkynd mit evangelium]* kræver en større indsats af missionærerne,« sagde præsident Gordon B. Hinckley. »Det kræver megen bøn og meget studium ... Hvis den undervisning, som finder sted i omvendelsesprocessen, bliver bedre, bliver det også lettere at holde på dem, der bliver døbt.«

Sådan kan unge forberede sig

Håndbogen *Forkynd mit evangelium* indledes med disse ord fra Det Første Præsidentskab:

»Kære missionærkollega

Vi lykønsker dig med den storslåede mulighed, du har for at blive missionær. Der findes ikke noget mere overbevisende arbejde end dette, ej heller noget, som bringer større tilfredsstillelse.«[1]

Det kræver en del arbejde her og nu, hvis man en dag skal være missionær. Det kræver studium, øvelse og bøn.

»Man kan ikke missionere uden Ånden,« siger søster Mary C. Memory fra New York Nordre Mission.

Forkynd mit evangelium hjælper missionærerne med at forkynde evangeliet med deres egne ord. Missionærerne skal være værdige til at have Ånden hos sig, så de ved, hvad og hvordan de skal undervise.

»Jeg lærer at føle budskabet i mit hjerte,« siger ældste Mason Warr, der tjener i Lima Østre Mission i Peru. »Jeg lytter til Ånden, så jeg ved, hvad jeg skal undervise i.«

Ældste Nicolas Gervic, der tjener i New York Nordre Mission, er helt enig med ham: »Man underviser fra hjertet.« Ældste Gervic klarer sig godt, takket være den nye håndbog, men han ville ønske, at han havde været bedre forberedt på at undervise.

Det er en helt afgørende forberedelse at opnå et stærkt vidnesbyrd om evangeliet og genoprettelsen, siger ældste Travis D. Hollingshead, der er ældste Gervics makker. »Jeg forstod ikke rigtig genoprettelsen, inden jeg kom på mission. Jeg vidste, at den var meget vigtig, men jeg var ikke klar over, hvor meget den betød for mig.«

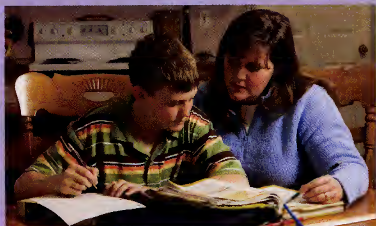
Ældste Hollingshead siger, at *Forkynd mit evangelium* har hjulpet ham til at forstå evangeliet bedre, så han kan undervise andre i

De første ord i* Forkynd mit evangelium *kommer fra Det Første Præsidentskab. De elsker dig og ved, at du bliver velsignet, når du forbereder dig på at blive den storslåede missionær, som de ved, at du kan blive.

MODELFOTO: JOHN LUKE

DET KAN FORÆLDRE GØRE

- ❑ Hjælp børnene med at udvikle gode studievaner.
- ❑ Hold familiebøn, skriftstudium og familieaften.
- ❑ Lad børnene få mulighed for at undervise ved familieaften.
- ❑ Efterlev de principper, som missionærerne forkynder.
- ❑ Læg vægt på deltagelse i seminar, læsning i Mormons Bog og opnåelse af et vidnesbyrd.
- ❑ Hjælp børnene med at sætte sig mål og forpligte sig.
- ❑ Begræns den tid, som bruges på at se tv eller spille computerspil.
- ❑ Indbyd missionærerne til at undervise i jeres hjem.

det. Han er også glad for, at han gik til seminar og studerede mesterskriftstederne. »Jeg kan besvare spørgsmål ved hjælp af skrifterne i stedet for bare at bruge mine egne ord.« Han opfordrer unge, der vil forberede sig til deres mission, til at »læse Mormons Bog og få et vidnesbyrd om den«.

Ældste Paul A. Mann siger »Amen«, da ældste Hollingshead nævner seminar. Han og hans makker, ældste Joel D. Rodriguez, tjener i Yonkers i New York. »Seminar giver dig en indsigt i evangeliet,« siger han. Han ved, at man skal opnå et vidnesbyrd, før man kan bære det for andre.

Ældste Rodriguez er helt enig: »Få et vidnesbyrd om, hvad evangeliet er, og hvem Joseph Smith var.« Det er lettere at undervise fra hjertet, når man fornemmer sandheden af det, man siger, og når man virkelig kender evangeliet.

Ældste Mauricio Chavez fra Lima Østre Mission i Peru fremhæver betydningen af at lære at planlægge. »Det tager lidt længere tid at planlægge nu,« siger han, »men vi er meget mere effektive. Denne planlægning hjælper vore undersøgere til at udvikle stærkere vidnesbyrd.«

Ældste Chavez' makker, ældste Ben Beeson, forklarer: »Takket være vores planlægning ved vi altid, hvilke fremskridt vore undersøgere gør.«

Den del af missionsforberedelsen, som disse missionærer lægger mest vægt på, er at være værdige til Helligåndens følgeskab. Uden Ånden kunne de ikke undervise effektivt (se L&P 42:14).

Søster Valeree Price, som er søster Memorys makker, siger: »Jeg ville ønske, at jeg havde forberedt mig bedre til min mission ved at lægge mere vægt på det, der har størst betydning.«

»Ja,« siger søster Memory, »vi kan citere filmreplikker, men det er svært at citere skrifterne. Sikke et tidsspilde!«

Ældste Jon Hitchcock, der tjener i Lima Østre Mission i Peru, siger: »Det vidunderlige ved *Forkynd mit evangelium* er, at udviklingen foregår skridt for skridt. Den lærer én, hvordan man skal undervise folk i evangeliet, hvordan man skal fornemme Ånden, hvordan man skal udtrykke følelser, og hvordan man får folk til at forpligte sig. Den gør det muligt at skræddersy lektionerne og sikre sig, at man virkelig opnår en god personlig kontakt med den enkelte.«

Søstrene og ældsterne ved, at det er en udfordring at undervise fra hjertet. De skal altid havde Ånden med sig, de skal kende evangeliet, og de skal omhyggeligt planlægge deres lektioner og arbejdsdage. Men de ved også, at deres forberedelse er grundlaget for deres fremgang, og at det er med til at føre flere af vor himmelske Faders børn til kundskab om hans evangelium.

Synlige resultater

Forkynd mit evangelium har frembragt betydelige resultater. Men succesen ses tydeligst blandt de missionærer, som er bedst forberedt. De bedst forberedte missionærer, siger præsident Wynn R. Dewsnup fra Ogdenmissionen i Utah, er »dem, der selv har haft åndelige oplevelser, har oplevet bønnens kraft og som ved personligt studium og bøn har lært Frelseren mere personligt at kende.«

»De, der altid har været lydige, som har studeret evangeliet, før de kom på mission, og som haft haft mulighed for at undervise i Kirken eller i seminar, er bedre rustet til at anvende *Forkynd mit evangelium*, når de kommer ud i marken,« siger præsident Brian D. Garner fra Carlsbadmissionen i Californien.

Missionspræsidenter er enige om, at *Forkynd mit evangelium* har haft stor indvirkning på den måde, hvorpå missionærerne udfører Herrens værk. »Den mest synlige forandring, som vi har set hos vore missionærer,« siger præsident Kelend I. Mills fra Fukuokamissionen i Japan, »har været deres evne til at være mere fleksible. Når missionærerne ser særlige behov hos deres undersøgere, føler de nu i højere grad, at det er passende, ja, sågar forventet, at de tilpasser budskabet og tager sig af de specifikke behov.«

Glendon Lyons, tidligere missionspræsident i Lima Østre Mission i Peru, siger: »De principper, som findes i kapitel otte i *Forkynd mit evangelium*, lærer missionærerne at føre optegnelser, sætte sig mål og nå deres mål. Det hjælper dem til at få mere orden i deres liv, og det vil være til velsignelse for dem efter deres mission.«

»Det mest synlige bevis på fordelene ved *Forkynd mit evangelium* har været, at alle missionærerne synes at være ledere,« siger præsident Jeffrey R. Morrow fra New York Søndre Mission. En ældste skrev i sin ugentlige rapport til præsident Morrow: »Jeg har haft to-tre gange mere succes i løbet af det sidste halve år end i hele det foregående år.«

Præsident R. Brent Ririe fra Boise-missionen i Idaho samtykker: »*Forkynd mit evangelium* har givet missioneringen et løft. Alt er øget – dåb, lydighed, tro og medlemmernes missioneringsindsats. Det er en vidunderlig tid at være fuldtidsmissionær eller medlemsmissionær.«

Forældre

Hvad kan forældre gøre for at hjælpe deres sønner og døtre med at være bedre forberedt til at komme ud i missionsmarken og undervise med Ånden? Præsident Nelson M. Boren fra New York Nordre Mission lægger vægt på betydningen af »daglig familiebøn, dagligt skriftstudium i familien og ugentlige familieaftener«.

»Det bedste, forældre kan gøre for at hjælpe deres børn med at forberede sig til at benytte *Forkynd mit evangelium,* er at efterleve de lærdomme og leveregler, som findes i den,« siger R. Gene Moffitt, tidligere præsident for Anaheimmissionen i Californien.

»Selv om *Forkynd mit evangelium* egentlig er tiltænkt og udarbejdet til fuldtidsmissionærtjenesten,« siger præsident Ririe, »så burde den få en central plads i ethvert sidste dages helligt hjem. Det er en fantastisk

Til venstre: Søstrene Memory og Price underviser ud fra Forkynd mit evangelium. Præsident Lyons lærer missionærer at benytte Forkynd mit evangelium. Ældsterne Warr og Hitchcock øver sig i at undervise på missionærskolen. Ældste Hollingshead og Gervic forbereder sig under deres fællesstudium.

TIL VENSTRE: MODELFOTO AF MOR OG SØN: JOHN LUKE; FOTO AF SØSTERMISSIONÆRER: SHANNA BUTLER; FOTO AF UNDERVISNING: MARVIN K. GARDNER; TIL HØJRE: FOTO: SHANNA BUTLER; INDSAT: FOTO: MARVIN K. GARDNER

FORBEREDELSE, FORBEREDELSE, FORBEREDELSE,

ÅNDELIG FORBEREDELSE,

- ❑ Fremelsk en inderlig kærlighed til og en kundskab om det gengivne evangelium, især om Frelseren, profeten Joseph Smith og Mormons Bog.
- ❑ Få dit eget vidnesbyrd, vær værdig til Åndens følgeskab og følg dens tilskyndelser.
- ❑ Øv dig i at have en god indstilling og i at være god mod andre, især dine søskende.
- ❑ Fremelsk et stærkt ønske om at tjene.

GRUNDLÆGGENDE SKRIFTKUNDSKAB

- ❑ Studér dagligt i Mormons Bog og gør dig bekendt med den.
- ❑ Deltag i seminar! Lær mesterskriftstederne udenad.
- ❑ Lær at anvende skriftens hjælpekilder såsom Topical Guide eller Guide til Skrifterne.

NOGLE PRAKTIKE FORSLAG

- ❑ Lær enkle færdigheder som at rede din seng, lave mad, gøre rent og passe godt på dit tøj.
- ❑ Spis sundt, hold dig sund og pas på dig selv.
- ❑ Følg godt med i skolen, så du lærer at studere.
- ❑ Deltag i missionærforberedelses-klassen.
- ❑ Arbejd sammen med missionærerne, hvor det er muligt.
- ❑ Få fat i et eksemplar af håndbogen *Forkynd mit evangelium* (nr. 36617 110) og begynd at studere den.
- ❑ Lær et nyt sprog.
- ❑ Spar op og lær at lægge budget.

GRUNDLÆGGENDE UNDERVISNING OG PLANLÆGNING

- ❑ Lær at benytte en enkel planlægningskalender og organisér din tid. Planlæg dine lektier og din fritid.
- ❑ Pas dine kaldelser i Kirken. Vær en god hjemmelærer.
- ❑ Lær undervisningsfærdigheder. Fortæl om evangeliet, når du får mulighed for det.
- ❑ Benyt målsætningerne i Pligt mod Gud og Personlig fremgang til at få undervisningserfaring.
- ❑ Benyt dig af familieaftenen og andre sammenhænge til at lære at undervise.
- ❑ Øv dig i at sætte og nå mål.

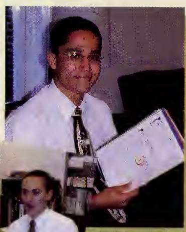
hjælpekilde til familieaftenslektioner, personligt skriftstudium og evangeliske spørgsmål. Vores 13-årige søn fik for nylig sit eget eksemplar, og han har nydt at understrege og markere budskaberne i kapitel 3. Han er blevet inspireret af evangeliets enkelhed og skønhed og den rækkefølge, hvorefter han skal forkynde det for sine venner, som ikke er medlemmer af Kirken.«

Præsident Morrow råder forældre til at »påpege betydningen af at opnå et vidnesbyrd om genoprettelsens budskab, af at være lydig og at tilegne sig en vis arbejdsmoral«. Det er også vigtigt at sætte sig mål, siger han, og foreslår, at »målsætning inden for skolearbejde, sport og sågar opsparing kan hjælpe kommende missionærer med at udvikle denne vigtige færdighed.«

Det er af afgørende betydning for en kommende missionær, at vedkommende udvikler gode studievaner. Præsident Christopher B. Munday fra Birminghammissionen i England fremhæver vigtigheden af personligt studium og fællesstudium. »En missions fremgang eller fiasko afgøres mellem kl. 6.30 og 9.30, hvor missionærerne studerer evangeliet.«

Undervisere og ledere

Missionspræsidenter er enige om, at noget af det vigtigste som en, der underviser unge mennesker, kan gøre for at hjælpe dem til at forberede sig på missionærtjenesten er, at give dem mulighed for at undervise. Flere missionspræsidenter nævnte, at unge mennesker lærer at undervise med Ånden ved at betragte dem, der ved, hvordan man underviser på den måde. Det lægger et stort ansvar på dem, der underviser de unge. Hvis de forstår, at den måde, hvorpå de underviser uge efter uge, kan få betydning for tusinder af mennesker, som kommer til at undersøge Kirken, vil de i højere grad søge Ånden og gøre deres yderste

***Ældsterne Rodriguez og Mann drøfter, hvordan de skal undervise en undersøger i et bestemt princip i* Forkynd mit evangelium.**

for at undervise med stor kraft.

Mange lærere og ledere er hjemvendte missionærer. Præsident Steven C. Meek fra Mexico City Søndre Mission i Mexico siger: »De skal fortælle de unge om de betydningsfulde oplevelser, som de havde på deres mission.«

»Vær altid, altid, et eksempel på, hvad en missionær bør være,« siger præsident Ririe. »Bevar værdigheden i alt, hvad du siger eller gør. Vær klædt og soigneret, sådan som en missionær bør være det. Inddrag de unge i menighedens missioneringsplaner, og sørg for, at missioneringen tit står på dagsordenen hos de unge. Vær en missionsorienteret ungdomsleder.«

Præsident Dewsnup råder biskopper og grenspræsidenter til at lade kommende missionærer tale ved nadvermøder eller andre møder så ofte som muligt. »Unge mænd bør opfordres til at opnå deres Pligt mod Gud-belønning. Sørg for at opmuntre dem til at læse Mormons Bog og få et personligt vidnesbyrd om den,« foreslår han. »Lad dem også få mulighed for at medvirke ved dåbsmøder. Der er en dejlig missionærgejst ved de møder, og Helligånden er meget stærkt til stede.«

»Få de unge mennesker ud med missionærerne, så de kan undervise, banke på døre og besøge de aktive medlemmer for at få henvisninger,« siger præsident Moffitt. »Den bedste hjælpekilde til at forberede de unge på at udføre en mission er missionærerne selv.«

Et inspireret program

»Jeg er meget taknemlig for *Forkynd mit evangelium,*« siger præsident Boren. »Ikke alene bliver missionærerne dygtigere, så de fører flere sjæle til Kristus og føler større glæde ved deres virke, men de færdigheder og holdninger, som de lærer, hjælper dem til at blive bedre fædre, mødre, ægtemænd og hustruer, ja, og også bedre sønner og døtre af Gud. Det er mere end bare en håndbog i missionering. Dens lærdomme stikker meget dybere.«

I *Forkynd mit evangelium* fremsætter Det Første Præsidentskab denne udfordring: »Vi udfordrer dig til at udvikle en tiltagende fornemmelse af forpligtelse for at hjælpe vor himmelske Fader i hans herlige værk ... Herren vil belønne og velsigne dig rigt, mens du ydmygt og bønligt tjener ham. Der venter dig større glæde, end du nogen sinde før har oplevet, mens du arbejder blandt hans børn.«[2]

Missionærer og missionspræsidenter bærer vidnesbyrd om, at det er sandt. ■

NOTER

1. *Forkynd mit evangelium,* 2004, s. v.
2. *Forkynd mit evangelium,* s. v.

DET KAN UNDERVISERE OG LEDERE GØRE

- ❑ Giv de unge mulighed for at undervise deres jævnaldrende.
- ❑ Undervis ved Ånden – unge mennesker lærer ved eksemplets magt.
- ❑ Fortæl om oplevelser, som har ændret dit liv.
- ❑ Involvér kommende missionærer i dåbsmøder.
- ❑ Giv unge mennesker et eksemplar af *Forkynd mit evangelium.*
- ❑ Giv dem opfordringer til at læse Mormons Bog og opnå et vidnesbyrd.
- ❑ Bed kommende missionærer om at tale ved møderne.
- ❑ Hjælp de unge mennesker med at tilegne sig færdigheder som ledere ved at give dem mulighed for at tjene.
- ❑ Opmuntr dem til at gå på split med missionærerne.

TIL VENSTRE: FOTO: RICHARD M. ROMNEY; ØVERST TIL HØJRE: FOTO: SHANNA BUTLER, NEDERST TIL HØJRE: MODELFOTO: CRAIG DIMOND

Personlig indvielse

Vores villighed til at lægge alt på alteret er et tegn mellem os og Gud på, at vi underkaster os hans vilje i alt.

ÆLDSTE STEPHEN B. OVESON
De Halvfjerds
OG DIXIE RANDALL OVESON

Der fortælles en historie om en høne og en gris, der drøfter deres bidrag til bondens morgenbord. Hønen jamrede over, at hun skulle skænke sine æg til morgenmaden. Men grisen sagde: »Ja, men for dig er det blot et lille offer. For mig er det den totale opofrelse!«

Denne anekdote rummer en indlysende lektie for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi kan spørge os selv, om vi hører til dem, der mener, at det er nok at give et æg eller to i ny og næ til rigets opbygning, eller om vi vil høre til dem, der indvier alt, hvad de har, til denne sag.

Vi kan antage, at oprigtig omvendelse til Jesu Kristi evangelium må komme til udtryk i Kirkens medlemmers handlinger. Det vil sige, at de, der har modtaget en åndelig bekræftelse, som har ført til et stærkt vidnesbyrd, normalt ønsker at efterleve evangeliets principper fuldt ud. De gør alt, hvad der skal til for at udføre deres kaldelser, betale en ærlig tiende og et gavmildt fasteoffer, holde sabbatten hellig, holde familieaftten, studere skrifterne og så videre. Alle disse værdige gerninger samt næsten utallige andre udgør den individuelle indsats hos dem, der er indviede medlemmer af Kirken.

For at forberede os på et celestialt liv må vi disciplinere vores ånd. I Lære og Pagter 88:22 fortæller Herren os: »Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed.« Den sidste dages hellige professor, Hugh Nibley, har sagt: »Man vil opdage, at Lære og Pagters hovedformål er at iværksætte indvielsesloven.« Han sagde endvidere: »Denne lov, opfyldelsen af lydighedens lov og offerloven, er adgangsporten til det celestiale rige, det sidste og vanskeligste krav, som stilles til mennesker i dette liv.«[1]

Mere end tiende

Når vi drøfter emnet indvielse er det første, som man kommer i tanker om ofte indvielsen af vore timelige midler. Det, der i øjeblikket kræves i den retning, er, at vi betaler vores tiende og offerydelser som et forberedende skridt til at lære at give vor Fader en del af det, som han har givet os, tilbage. Men indvielsesloven går langt videre end blot til betaling af tiende og offerydelser eller indvielse af penge eller ejendele til Herren. »Indvielsesloven,« sagde ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum, »vil sige, at vi indvier vores tid, vore talenter og vores penge

og ejendom til Kirkens sag; de skal stå til rådighed i det omfang, som de er nødvendige for at fremme Herrens interesser på jorden.«[2]

I 1820'erne defineredes *indvielse* som »at gøre eller erklære noget helligt ved visse ceremonier eller ritualer; at overdrage noget til hellige formål; at give sig hen eller vie sig selv til at tjene og tilbede Gud.«[3] Når Kirkens medlemmer i dag skal efterleve indvielsesloven, forventes det, at de »vier [sig selv] til hellige formål.« Det kræver, at de indvier deres tid, talenter og ejendele til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og dens interesser. Vi bliver måske aldrig bedt om at ofre alt, men vores villighed til at lægge alt på alteret er et tegn mellem os og Gud på, at vi underkaster os hans vilje i alt.

Da vi tjente i Kirken i Sydamerika – først som missionspræsidentpar i Buenos Aires Sydmissionen i Argentina, og da ældste Oveson tjente i områdepræsidentskabet i Chile – bemærkede vi mange handlinger, som vi betragter som eksempler på indviet tjeneste over for vor himmelske Fader og hans børn. Vi beretter et par af disse oplevelser.

»Næste gang skal vi nok gøre det bedre.«

Tidligt i vores missionsperiode, fra 1996-1999, hørte vi om en gruppe cambodjanske indvandrere, som boede i Longchamps i nærheden af Buenos Aires i Argentina. En af familierne blev undervist af missionærerne. Da missionærerne skulle præsentere dem for fasteloven, forklarede de den med ord som

Typisk for de utallige missionærægtepar virkede de par, som tjente sammen med os i templerne, hjalp medlemmerne med at reparere deres huse, tjente som samaritter og tog del i genaktiveringen.

ILLUSTRERET AF DANIEL LEWIS

disse: »Faste omfatter et tidsrum på 24 timer, hvor vi hverken spiser eller drikker noget og derved underkaster vores legeme vores ånd. Vi benytter tiden til at læse i skrifterne, bede og andre opbyggende aktiviteter. Det hele afsluttes med faste- og vidnesbyrdmødet, hvor vi giver menighedens biskop et beløb, der svarer til værdien af de måltider, som vi har afholdt os fra. Disse penge anvender han så på de fattige og nødlidende.«

Da missionærerne havde forklaret dette, foreslog de, at siden den følgende søndag var den første søndag i måneden, så kunne familien prøve at faste. Det gik faderen med til, og missionærerne tog afsked med familien.

Den følgende mandag aften vendte missionærerne tilbage for at undervise familien igen, og de forhørte sig om familiens erfaringer med faste. Faderen forklarede undskyldende, at de virkelig havde prøvet, og at de ville gøre forsøget igen. Han sagde: »Vi begyndte vores faste om eftermiddagen med en bøn fulgt af studium i skrifterne og en drøftelse. Vi vedblev med dette indtil tidligt den følgende morgen. Jeg må med beklagelse fortælle, at nogle af de mindre børn faldt i søvn i løbet af natten. Vi var meget trætte, men vi tog et brusebad om morgenen og beredte os på at gå i kirke, hvor vores ånd blev forfrisket og næret af de dejlige vidnesbyrd, som blev aflagt. Næste gang skal vi nok klare det bedre, og så kan børnene nok holde sig vågne sammen med os hele natten.«

Missionærerne var forbløffede. »Vil det sige, at I slet ikke sov i hele det døgn?«

»Det er korrekt,« svarede faderen. »I sagde ikke noget om at sove.«

Som I nok kan forestille jer blev denne vidunderlige, ydmyge familie snart døbt og indtrådte som medlemmer af Kirken. De førte andre familier til missionærerne, og andre omvendelser fulgte. Når vi tænker på denne beretning, minder det os om, hvor meget man kan lære om indvielse fra folk, der ydmygt stræber efter at være lydige.

Med hensyn til indvielsesloven har Hugh Nibley sagt: »Denne lov, opfyldelsen af lydighedens lov og offerloven, er adgangsporten til det celestiale rige, det sidste og vanskeligste krav, som stilles til mennesker i dette liv.«

»Jeg kan se meget godt i denne ældste«

Vi lærte også en smuk lektie om indvielse fra en af assistenterne til missionspræsidenten i vores mission. Der var blevet truffet en beslutning om at sende en af vore missionærer hjem før tid. Han havde ved flere lejligheder været ulydig trods formaninger, aftaler og gentagne advarsler. Flybilletten var allerede købt, og der var indhentet tilladelse fra Områdepræsidentskabet i det sydamerikanske område og fra Missionærafdelingen til at sende denne missionær hjem.

Da assistenterne ankom med denne missionær til hans sidste interview, protesterede han højlydt og med tårer i øjnene og sagde, at han ikke ville sendes hjem. Han lovede at forbedre sig og sagde, at han ville underskrive endnu en aftale. I fortvivlelse kaldte præsident Oveson de to assistenter og søster Oveson ind på sit kontor og bad ældsten om at vente udenfor, mens man drøftede det videre forløb. Søster Oveson, der havde mistet tålmodigheden, mente, at det eneste fornuftige var at sende ham hjem. »Hvis han får lov til at blive her,« sagde hun, »så vil de andre missionærer måske mene, at lydighed ikke spiller den store rolle.«

Den ene af assistenterne sagde: »Jeg er helt enig med Hermana Oveson. Jeg mener ikke, at vi har noget valg.«

Da præsident Oveson spurgte den anden assistent, hvad han mente, svarede assistenten: »Jeg kan se meget godt i denne ældste. Hvis du vil lade mig arbejde ude i missionsmarken igen, præsident, så tager jeg ham som min makker resten af min mission. Jeg påtager mig ansvaret for ham og vil hjælpe ham til at blive en kærlig og lydig missionær.«

Da denne ældste havde talt færdig, havde vi alle tårer i øjnene. Vi kunne ikke fatte, at nogen kunne være så kærlig

og omsorgsfuld, især ikke en kun 20-årig missionær. Vi traf den beslutning at gøre, som han foreslog. Til at begynde med var det en vanskelig opgave, men langsomt lærte hans juniormakker en hel del af ham og blev en pålidelig missionær. Da seniormakkeren rejste hjem, blev hans makker ude i marken og fuldførte sin mission. Med tiden blev han seniormakker og træner, inden han blev afløst. Som opfølgning på denne sandfærdige beretning kan vi fortælle, at denne engang vildfarne ældste siden er blevet gift og beseglet i templet. Han og hans kone har nu en lille søn. De er aktive i Kirken og er med til at opbygge riget. Hvor fik denne hengivne og kristuslignende ældstes indsats dog stor betydning for denne missionær og hans fremtidige familie!

Andre eksempler

Der findes utallige eksempler på indvielse blandt missionærægtepar. Mange af dem tjener i templer eller som velfærdsmedarbejdere i områder, lægerådgivere, sekretærer for områdepræsidentskaber eller missionærer ved slægtshistoriske centre. Uanset hvilken egenskab missionærægtepar virker i, så er de deres vægt værd i guld.

Vi nød den store velsignelse at have adskillige missionærægtepar i Buenos Aires Syd Missionen i Argentina. Et typisk eksempel var et ægtepar, som aktiverede medlemmer, gav musikundervisning, foretog reparationer i folks hjem og ydede utallige timers hengiven tjeneste. Deres eksempel afspejler det potentiale, som findes i missionærægtepar, der forstår indvielsesloven og behovet for at overdrage vores liv til hellige formål.

Vi har truffet mange andre indviede medlemmer af Kirken, som har været eksempler på hengivenhed og trofasthed. For noget tid siden drog en gruppe hellige fra Punta Arenas i Chile til templet i Santiago. Det er en busrejse

Da assistenten blev spurgt, hvad vi skulle stille op med den ulydige ældste, svarede han: »Jeg påtager mig ansvaret for ham og hjælper ham til at blive en kærlig og lydig missionær.«

deres mission. Vi tænker på dem, der søger nærmere til Herren, når de mister deres ægtefælle ved et dødsfald eller skilsmisse, eller dem, der må kæmpe med arbejdsløshed eller smerten, når et barn kommer på afveje. Andre erkender måske at omsorgen for aldrende forældre eller handicappede børn er den vej, som de må følge for at yde indviet tjeneste. Selvfølgelig er der tidspunkter og perioder i vores liv, hvor vi har mere eller mindre tid at vie til dette livslange projekt. Der findes utallige måder, hvorpå vi kan vie os selv til hellige formål.

Hermana Álvarez fra Punta Arenas i Chile er eksempel på den hengivenhed og trofasthed, som findes blandt de hellige, der yder ofre for at udføre stedfortrædende ordinancer for de døde.

på omkring 80 timer, og den koster ofte al den ferie, som folk har til rådighed på et helt år. Et af medlemmerne i gruppen var Hermana Álvarez, som er mindre en 1,20 m høj, og som er gangbesværet. Hun medbragte 27 navne, som hun ønskede at udføre stedfortrædende ordinancer for. Hvor var det dog vidunderligt at få lov til at være med til at hjælpe hende med at realisere sin værdige drøm, og at indse, hvor hengivent mange hellige efterlever og forsvarer evangeliets principper som udtryk for indvielsesloven.

I nogle tilfælde ses medlemmers oprigtige hengivenhed over for Herrens værk i deres urokkelige trofasthed trods tilsyneladende overvældende hindringer. Som profeten Joseph Smith sagde: »Gud har sagt, at han vil have et prøvet folk, at han vil lutre dem som guld.«[4] Vi har kendt fantastiske forældre, som er forblevet trofaste, skønt de fik besked om, at deres søn eller datter var omkommet på

Et Zionfolk

Når skriften henviser til dem, der som et samfund har lært at efterleve indvielsesloven til fulde, læser vi om et rent og fredeligt folk, som ikke kender til strid og uenighed – et Zionfolk. Enoks folk blev et sådant folk. I Moses 7:18 kan vi læse: »Og Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem.«

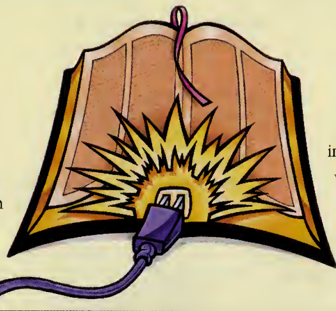
Vores indvielse finder ikke sted ved en enkelt handling. I denne henseende er dem, der villigt tager imod kaldelser som børnehaveledere, primaryspejderledere, morgenseminarlærere, spejderledere og andre tidskrævende, men ofte ringeagtede kaldelser, eksempler på, hvad sand indvielse er.

På langt sigt vil det at tilbyde os selv til hellige formål sige, at vi bevarer en indstilling af sagtmodig villighed til at ofre alt det, som vi formår at give på et givent tidspunkt, samtidig med at vi hjælper andre til at gøre det samme. Indvielse synes at være en daglig proces, som består af hengivenhed, ydmyghed, dannelse og renselse, mens vi følger det mest indviede menneskes eksempel, nemlig vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus. ■

NOTER

1. »How Firm a Foundation! What Makes It So«, i *Approaching Zion*, bind 9 i *The Collected Works of Hugh Nibley*, 1989, s. 174, 168.
2. »Obedience, Consecration, and Sacrifice«, *Ensign*, maj 1975, s. 50.
3. Se *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 1967, »Consecrate«.
4. *History of the Church*, 3:294.

KRAFTEN I SEMINAR-SKRIFTSTEDERNE

Seminareleverne i Kumasi Stav i Ghana holder meget af at lære mesterskriftstederne. De har mange gode forslag til, hvordan du kan lære dem udenad og benytte dem til at berige dit liv.

Tips til udenadslære

- Bed om, at Ånden må være med dig, mens du studerer. Ånden skal »minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).
- Skriv skriftstedet på et kort og læs det igen og igen. Sæt dig det mål at lære et nyt skriftsted udenad med få dages mellemrum.
- Bed dine forældre om hjælp. De kan høre dig i skriftstedet og se, om du kan huske det.
- Overvej skriftstedet og vær sikker på, at du forstår det. Det kan være en hjælp at læse hele det kapitel, som skriftstedet findes i.
- Skriv skriftstedet igen og igen, indtil du har lært det udenad.
- Afsæt et bestemt tidsrum hver dag til at studere versene, og hold fast ved din plan.
- Fortæl familie, venner eller undersøgere om skriftstedet.
- Efterlev det, som versene beretter om, så du kan opnå et vidnesbyrd om de pågældende principper.
- Find på en sang, som indeholder ordene fra skriftstedet. Syng den for dig selv igen og igen.
- Lær to linjer udenad ad gangen, indtil du kan huske dem; og bliv så ved med at føje to linjer mere på, indtil du kan hele verset.

Velsignelserne ved at kunne mesterskriftstederne

- »At lære skrifterne at kende har hjulpet mig med at tackle åndelige problemer, styrke min tro og overvinde mange fristelser.«
- »De giver mig kundskab, når jeg skal holde tale eller bære mit vidnesbyrd.«
- »Selv når jeg ikke har mine skrifter med mig, har jeg dele af dem i mit hoved.«
- »Jeg kan citere skriftsteder fejlfrit.«
- »Mesterskriftstederne har hjulpet mig med at adlyde Herrens befalinger og ære mine ansvar i præstedømmet.«
- »Mesterskriftstederne besvarer de spørgsmål, som undersøgere normalt stiller, så jeg kan tackle de situationer, jeg løber ind i og undervise andre i evangeliet uden at være nervøs.«
- »Jeg kan finde dem meget hurtigere nu, når jeg skal slå dem op.«
- »Det har været en hjælp i skolen, at jeg har brugt tid på udenadslære. Og jeg er også glad for at have skriftsteder i hovedet, så jeg kan overveje dem.«
- »Jeg vil lære 100 skriftsteder udenad, så jeg kan forberede mig på at tage på mission.« ■

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

DATO (E.KR)	1847	1848	1849	1850	1860
KIRKENS HOVEDSÆDE	Winter Quarters i Nebraska: Juli 1846 – maj 1848		Salt Lake City i Utah: Sep. 1848 -		

JULI 1846 Mormonbataljonen påbegyndte sin historiske march til Californien på vegne af den amerikanske regering.

SEP. 1846 Kirkens ledere grundlagde Winter Quarters som mellemstation på de helliges rejse vestpå.

APR. 1847 Det første nybyggerkompagni, som anførtes af Brigham Young, begyndte rejsen vestpå fra Winter Quarters.

1847-1857 De hellige grundlagde omtrent 100 kolonier i det vestlige USA.

21.-24. JULI 1847 Det første nybyggerkompagni ankom til Saltsødalen.

1849-1850 Missioneringen blev øget i Europa og påbegyndt på Hawaii.

27. DEC. 1847 I Kanesville i Iowa blev Det Første Præsidentskab opretholdt ved en konference i Kirken. Brigham Young blev Kirkens anden præsident.

SEP. 1849 Det vedvarende emigrationsfond blev stiftet for at bistå de helliges rejse til Saltsødalen.

9. SEP. 1850 Utah og det omkringliggende område blev amerikansk territorium.

OKT.-NOV. 1856 Willies og Martins håndkærrekompagnier blev fanget i voldsomme snestorme i Wyoming. Mange blev reddet af tapre redningsfolk fra Saltsødalen.

NOGLE DATOER ER CIRKAANGIVELSER

Lære og Pagter

I KORTE TRÆK

OVERSIGT 3 – AFSNIT 138 OG OFFICIEL ERKLÆRING 1 OG 2

***Yderligere historisk baggrund kan findes i Lære og Pagters kapiteloverskrifter og henvisninger til* History of the Church.**

NAVNE I KIRKENS HISTORIE

1870 1880 1890 1900 1910

1866-1867 Hjælpeforeningen blev genetableret med Eliza R. Snow som præsidentinde.

10. MAJ 1869 Den transkontinentale jernbane fuldførtes, hvilket gjorde det nemmere og hurtigere for de hellige at komme til det vestlige USA.

28. NOV. 1869 Forløberen for den nuværende Unge Pigers organisation blev stiftet.

10. JUNI 1875 Forløberen for den nuværende Unge Mænds organisation blev stiftet.

16. OKT. 1875 Brigham Young Academy (i dag University) blev stiftet i Provo i Utah.

6. APR. 1877 Templet i St. George i Utah blev indviet.

29. AUG. 1877 De Tolv Apostles Kvorum, med John Taylor som præsident, ledte Kirken.

SALT LAKE CITY
Utah

25. AUG. 1878 Det første primarymøde blev afholdt.

10. OKT. 1880 Det Første Præsidentskab blev reorganiseret. John Taylor blev opretholdt som Kirkens tredje præsident.

17. MAJ 1884 Præsident John Taylor indviede templet i Logan i Utah.

25. JULI 1887 Wilford Woodruff ledte Kirken som præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

17. MAJ 1888 Præsident Woodruff indviede templet i Manti i Utah.

7. APR. 1889 Wilford Woodruff blev opretholdt som Kirkens fjerde præsident.

SEP. 1898 Lorenzo Snow blev opretholdt som Kirkens femte præsident.

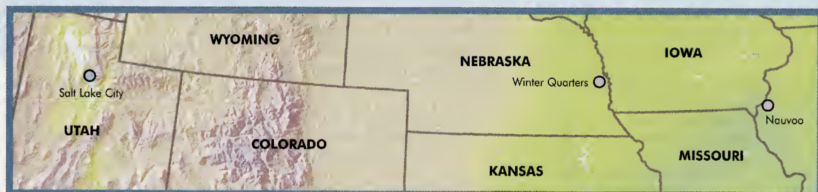
MAJ 1899 Mens præsident Snow bad om visdom til at løse Kirkens økonomiske problemer, modtog han en åbenbaring, der fremhævede tiendeloven.

AUG. 1901 Der blev åbnet en mission i Japan.

OKT. 1901 Joseph F. Smith blev Kirkens sjette præsident.

1906 Præsident Joseph F. Smith blev den første præsident, der besøgte Europa.

1908-1909 Man begyndte at afholde ugentlige præstedømmemøder i menighederne, og der fastsattes aldersgrænser for ordination af værdige unge mænd.

1*

Afsnitsnumre (se også de markerede numre herover), dato for åbenbaringen og de omstændigheder, som førte til åbenbaringen:

138. 3. oktober 1918 Præsident Joseph F. Smith studerede skrifterne for at få en forståelse af vores førjordiske tilværelse.

****Officiel erklæring 1. 24. september 1890*** Præsident Wilford Woodruff søgte en løsning på de problemer, der opstod som følge af forfølgelsen af dem, som praktiserede flerkoneri.

*****Officiel erklæring 2. 1. juni 1978*** Præsident Spencer W. Kimball ønskede at kende Herrens vilje med hensyn til at skænke præstedømmets velsignelser til alle værdige, mandlige medlemmer.

6. APR. 1893 Præsident Woodruff indviede templet i Salt Lake City.

4. JAN. 1896 Utah blev optaget som stat i De Forenede Stater.

1898 De første fuldtidssøstermissionærer blev indsat.

JOSEPH F. SMITH
1838-1918

HEBER J. GRANT
1856-1945

GEORGE ALBERT SMITH
1870-1951

DAVID O. McKAY
1873-1970

JOSEPH FIELDING SMITH
1876-1972

TIL VENSTRE: ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT; ØVERST (FRA VENSTRE): *OBERST COOK SKUER MOD VEST*, AF WILLIAM MAUGHAN; *I EMIGRATION CANYON – DEN 24. JULI 1847*, AF VALOY EATON; *RED BUTTES LEJR*, AF JOSEPH BRICKEY; FOTO AF JERNBANEN: ANDREW JOSEPH RUSSELL; FOTO AF BRIGHAM YOUNG ACADEMY MED TILLADELSE FRA UTAH STATE HISTORICAL SOCIETY, MÅ IKKE KOPIERES; FOTO AF TEMPLET I ST. GEORGE I UTAH: WELDEN C. ANDERSEN; FOTO AF TEMPLET I MANTI I UTAH: JOHN TELFORD, MÅ IKKE KOPIERES; KORT: MOUNTAIN HIGH MAPS, NEDERST: FOTO AF GEORGE ALBERT SMITH VENLIGST UDLÅNT AF DEN SÆRLIGE SAMLING VED J. MARRIOTT-BIBLIOTEKET PÅ UNIVERSITY OF UTAH

1920 1930 1940 1950 1960 1970 1980 1990 2000

Salt Lake City i Utah: Sep. 1848-

1912 Den første seminarklasse blev stiftet.

27. APR. 1915 Det Første Præsidentskab opfordrede medlemmerne til at afholde regelmæssige familieaftener.

NOV. 1918 Heber J. Grant blev Kirkens syvende præsident.

138

1926 Det første institutprogram for collegestuderende blev iværksat.

15. JULI 1929 Tabernakelkoret gennemførte sin første radiotransmission.

1930 Kirken fejrede sit 100 års jubilæum.

7. APR. 1936 Velfærdsprogrammet blev lanceret.

1939-1940 På grund af Anden Verdenskrig begyndte man at evakuere missionærer fra Europa, Stillehavet og andre områder.

MAJ 1945 George Albert Smith blev Kirkens ottende præsident.

1947 Kirkens medlemstal passerede en million.

APR. 1951 David O. McKay blev opretholdt som Kirkens niende præsident.

1952-1961 Missioneringen blev øget i mange dele af verden. Præsident McKay sagde: »Ethvert medlem er missionær.«

1955-1958 De første stave uden for Nordamerika og Hawaii blev organiseret, og de første templer blev indviet.

SEP. 1955 Kirkens college på Hawaii blev grundlagt.

1961 Præstedømmets samordningsprogram blev indstiftet.

SEP. 1967 De første regionalrepræsentanter blev kaldet.

JAN. 1970 Præsident Joseph Fielding Smith blev opretholdt som Kirkens tiende præsident.

1971 Kirkens medlemstal oversteg tre millioner.

JULI 1972 Harold B. Lee blev opretholdt som Kirkens elvte præsident.

DEC. 1973 Spencer W. Kimball blev Kirkens tolvte præsident.

1974 Præsident Kimball opfordrede medlemmerne til at øge deres indsats og øge deres vision om missioneringen i hele verden.

1975-1976 De Halvfjerds Første Kvorum blev organiseret og skulle tjene som et kvorum af generalautoriteter.

2**

1979-1981 Nye udgaver af skrifterne med forbedrede studiematerialer blev udgivet på engelsk.

1980 Søndagens møder blev samlet til en mødeblok på tre timer.

1982 Kirkens medlemstal oversteg fem millioner.

24. JUNI 1984 Områdepræsidentskaberne blev indstiftet for at styrke Kirkens ledelse på lokalt plan.

AUG. 1985 Der blev udgivet en ny salmebog på engelsk, og den dannede grundlag for nye salmebøger på mange sprog.

NOV. 1985 Ezra Taft Benson blev Kirkens trettende præsident.

1985 Det humanitære hjælpeprogram blev øget markant for at kunne sørge for fødevarer, tøj og lægemidler til nødlidende rundt omkring i verden.

1986 Kirkens medlemstal nåede seks millioner.

1986-1987 Præsident Benson fremhævede betydningen af at studere Mormons Bog.

15. MAJ 1988 Den første stav i Vestafrika blev organiseret.

1988-1991 Missioneringen blev øget i Østeuropa.

16. MAJ 1989 Brigham Young University Jerusalem Center blev indviet.

JUNI 1994 Howard W. Hunter blev Kirkens fjortende præsident.

MAR. 1995 Gordon B. Hinckley blev Kirkens femtende præsident.

1. APR. 1995 De første områdeautoriteter blev kaldet.

23. SEP. 1995 »Familien: En proklamation til verden« blev udsendt.

4. APR. 1997 De første halvfjerdser-områdeautoriteter blev kaldet.

1997 Kirkens medlemstal oversteg ti millioner.

1998 Indvielsen af de første mindre templer blev startskuddet til, at velsignelserne ved regelmæssige tempelbesøg blev tilgængelige for flere medlemmer.

24. MAJ 1999 Hjemmesiden FamilySearch blev lanceret.

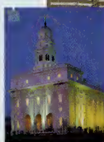
1. JAN. 2000 Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum udsendte deres vidnesbyrd i »Den levende Kristus«.

OKT. 2000 Præsident Hinckley indviede Konferencecentret, der rummer 21.000 siddepladser.

31. MAR. 2001 Præsident Hinckley bekendtgjorde oprettelsen af Den selvsupplerende udannelsesfond, som skulle hjælpe unge sidste dages hellige med at få en uddannelse.

27. JUNI 2002 Det genopbyggede tempel i Nauvoo blev indviet.

SEP. 2005 Der er nu 122 templer i funktion.

HAROLD B. LEE
1899-1973

SPENCER W. KIMBALL
1895-1985

EZRA TAFT BENSON
1899-1994

HOWARD W. HUNTER
1907-1995

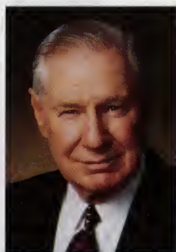
GORDON B. HINCKLEY
1910-

FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2005

Lille Liahona

Undgå Djævelens Gab

Præsident Faust lærer os, at vi skal være forsigtige og holde os langt fra fristelser.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Som ung mand var jeg på mission i Brasilien. Det var en enestående oplevelse. Et af jordens undere i dette imponerende land er Iguaçu-vandfaldene. I regntiden er den vandmængde, som falder fra dette vandfald, den største i verden. Et af disse vandfald, hvor vandmængden er størst, kaldes Djævelens Gab.

For mange år siden sejlede dumdristige bådejere passagerer ud i deres kanoer, så de kunne stå på klipperne og se ned i Djævelens Gab. Vandet oven for faldet er normalt roligt og bevæger sig langsomt, og atmosfæren her er rolig. Det er kun brølet fra vandet nedenfor, som advarer om den fare, der lurer nogle få meter væk. En pludselig uventet strømhvirvel kan føre en kano ind i det urolige vand, ud over klippen og ned i Djævelens Gab. De, som var dumdristige nok til at forlade kanoerne for at stå på disse farlige, våde klipper, kunne let miste fodfæstet og blive fejet ned i de hvirvlende strømme nedenfor.

Jeg anerkender, at nogle af jer ser jer selv som vovehalse, som er rede til at tage næsten enhver udfordring op. Men nogle aktiviteter vil uundgåeligt føre jer ned i Djævelens Gab. Den eneste sikre kurs er at holde sig helt væk fra farer. Præsident George Albert Smith har advaret stærkt: »Hvis I træder bare en tomme over på djævelens side af linjen, så er I i fristerens magt, og hvis det lykkes ham, vil I ikke være i stand til at tænke klart, fordi I har mistet Herrens Ånd« (*Sharing the Gospel with Others*, red. Preston Nibley, 1948, s. 43).

Nogle af Satans mest tillokkende budskaber er: Alle gør det; hvis det ikke skader nogen anden, er det i orden; hvis I ikke føler, at det er forkert, er det i orden; det er »fedt« at gøre. Satan er den største bedrager. Hans forklædning er så fuldkommen, at det er svært at genkende ham eller hans metoder.

I unge mennesker skal blive stærkere, både åndeligt og moralsk, så I kan undgå verdens fristelser og snarer. Det er nok derfor, at så udvalgte ånder er blevet holdt tilbage indtil i dag.

Vi lever i en krævende tid, og vi er nødt til at stå fast. Vi bør gå fremad med tro og ikke frygte noget, udover at komme for tæt på Djævelens Gab. Vi får styrke og beskyttelse, hvis vi følger de råd og den vejledning, som vi får fra præsident Gordon B. Hinckley, vores profet, seer og åbenbarer. ●

Fra en tale ved aprilkonferencen 2003.

TIL VENSTRE: FOTO: BUSATH PHOTOGRAPHY; TIL HØJRE: ILLUSTRERET AF LEON PARSON

VÆLG DEN RETTE VEJ OG BLIV LYKKELIG

»Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håbet at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel).

MARGARET LIFFERTH
Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Går du i en VDR-klasse i Primary? Har du en VDR-ring? Vores VDR-ring minder os om at vælge det rette. Måske går du i en Væbnerklasse i Primary? Ved du, hvad en væbner er? Det er en ridders stærke, modige og tapre hjælper. Har du nogensinde måtte være stærk og modig, da du skulle vælge det rette? Som dreng lærte Joseph Smith, at det ikke altid er let at vælge det rette.

Da Joseph var 14, var han usikker på, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Joseph læste, at man kunne spørge Gud (se Jak 1:5).

Joseph Smith gik ud i en skov og bad. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith og sagde, at han ikke måtte slutte sig til nogen af kirkerne (se JS-H 1:16-17).

Joseph gik hjem og fortalte sin mor, hvad der var sket, og hun troede på ham. Men da Joseph fortalte beretningen til ledere fra andre trossamfund, ville ingen af dem tro på ham.

Men Joseph fortalte modigt sandheden. Han sagde: »Selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt« (JS-H 1:25).

I år, hvor vi fejrer profeten Joseph Smiths 200 års fødselsdag, bør vi tænke på ham og følge hans eksempel ved at vælge det rette.

Vælg det rette – Farvelægningsaktivitet

Skriv en sætning eller tegn en tegning i hver af ballonerne på s. L4, som fortæller eller viser måder, hvorpå I vælger det rette.

Forslag til fællestid

1. Slå op i Primary 5, *lektion 36 og fortæl historien om profeten Joseph Smith, som skrev trosartiklerne. Gentag den første linje af den 13. trosartikel: »Vi tror, at vi må være ærlige«. Fortæl om de forfølgelser, som Joseph Smith kom ud for, da han fortalte sandheden om den første åbenbaring. Slå op i JS-H 1:21-26. I JS-H 1:33 sagde Moroni, at Josephs navn »skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer«. Hvordan kan vores navn blive »nævnt for ondt og godt« på grund af vores medlemskab af Kirken? Forbered fire eller fem situationer, hvor børnene skal vælge at være ærlige. Del børnene op i grupper og lad hver gruppe fremføre en situation. På det sted, hvor der skal træffes en beslutning, kan du bede de andre børn om at hjælpe til med at vælge udfaldet. Tal om, hvordan deres navn kan blive »nævnt for ondt og godt« på grund af deres valg, idet du fremhæver, at det ikke altid er let at være ærlig.*

2. Når vi forstår formålet med familien i vor himmelske Faders plan, kan det hjælpe os til at vælge det rette. Læs to sætninger fra Familieproklamationen. Du begynder med »Lykke i familielivet« og slutter med »sunde fritidsbeskæftigelser« (se Liahona, *oktober 2004, s. 49). Lav ordstrimler, hvor følgende ord forekommer: Tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, omsorg, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. Sæt dem fast på tavlen, så de udgør en grundvold. Medbring 9 poser, som hver indeholder (1) en kopi af en sang eller salme, som handler om en af ordstrimlerne, (2) et stykke papir til hvert barn i gruppen og (3) farveblyanter eller tusser. Del børnene op i 9 grupper og giv hver gruppe en pose. Bed dem om at læse sangteksten. Lad børnene tegne en ting, som de kan gøre for at øge lykken i deres egen familie. Bed hver gruppe om at beskrive billederne og sæt dem op oven på grundvolden, mens alle børnene synger gruppens sang.* ●

ILLUSTRERET AF BETH M. WHITTAKER

FRA PRÆSIDENT DAVID O. McKAYS LIV

Pigen i den blå kjole

Mens præsident David O. McKay var profet, rejste han sammen med sin søn Llewelyn til Europa. Han indviede tempelgrunde og bestræbte sig på at hilse på så mange medlemmer af Kirken som muligt.

Far, du har da ikke tid til at hilse på alle de børn. Er du slet ikke træt?

Man må aldrig såre et barn, min dreng. Jeg kan godt give mig tid til børnene her. Jeg vil meget nødig skuffe dem.

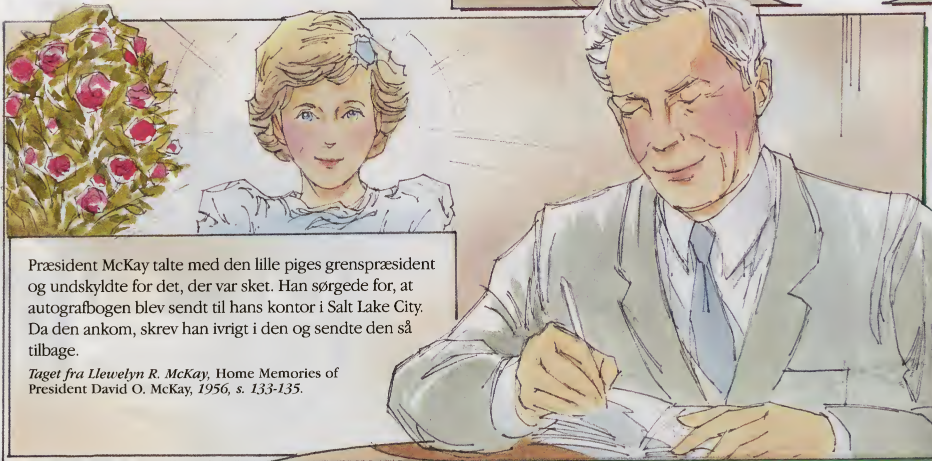
Vil du skrive i min autografbog, præsident McKay?

Tror du, at jeg kan skrive tydeligt nok, til at du kan læse det?

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

Llewelyn! Find den lille pige i den blå kjole. Jeg er bange for, at hun tror, at jeg ikke vil skrive i hendes bog.
Netop da var der en, som prikkede præsident McKay på skulderen og hviskede noget til ham. Da han vendte sig om igen for at skrive i den lille piges bog, var hun væk.

Jeg ville ønske, at vi havde fundet hende.
Præsident McKay, vi tror, at vi ved, hvem hun er. Vi taler med hendes grenspræsident, så kan han ringe til dig i aften.
Herligt!
Andre hjalp Llewelyn med at lede, men den lille pige var forsvundet. På vej til London rejste Llewelyn og præsident McKay sammen med en gruppe missionærer. Præsident McKay fortalte dem om den lille pige i den blå kjole.

Præsident McKay talte med den lille piges grenspræsident og undskyldte for det, der var sket. Han sørgede for, at autografbogen blev sendt til hans kontor i Salt Lake City. Da den ankom, skrev han ivrigt i den og sendte den så tilbage.
Taget fra Llewelyn R. McKay, Home Memories of President David O. McKay, *1956, s. 133-135.*

Hvad går tiende til?

1 Når vi tjener penge, betaler vi 10 procent til Herren. Det kaldes tiende.

2 Vi giver vores tiende til biskoppen eller grenspræsidenten eller en af hans rådgivere,

3 som så tæller og optegner dem sammen med en af menighedens sekretærer.

5 Den kan bruges til at bygge en ny kirkebygning.

4 Så beslutter Kirkens ledere i Salt Lake City, hvor der er mest brug for tienden.

6 Den kan gå til et nyt tempel.

7 Eller måske bliver din tiende brugt til at trykke materialer til missioneringen.

8 Uanset hvordan din tiende bliver brugt, hjælper den Herrens værk på jorden.

MODELFOTO: CHRISTINA SMITH

»... jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10).

Himlens vinduer

MARIANNE DAHL JOHNSON
Bygger på en sandfærdig beretning fra forfatterens slægt

Marcella skar en grimasse, mens hun prøvede at vrikke tæerne ned i skoene. Skoene var for små, og de klemte, men hun vidste, at hun ikke skulle beklage sig. Skønt hun kun var seks år gammel, vidste hun, at der ikke var penge til nye sko.

Det sidste års tid havde været meget hårdt for familien Nelson. I maj var Marcellas lillesøster død af lungebetændelse. Og bare seks uger senere var hendes far, Eric, blevet dræbt ved en arbejdsulykke. Hvor hun dog savnede sin rare far.

Nu kæmpede Marcellas mor for at forsørge sine to døtre på sin løn som syerske. Selv om hun var en dygtig syerske, var der ikke penge nok. Køkkenskabene i deres lille hus var så godt som tomme. Nej, der var ikke råd til større sko lige nu.

»Så er der morgenmad,« råbte Marcellas mor. Marcella gjorde sit bedste for ikke at humpe i de stramme sko, mens hun gik hen til bordet.

»Åh, lille skat.« Hendes mor knælede ved siden af hende. »De sko er vist for små til dig, er de ikke?« Marcella kunne høre bekymringen i sin mors stemme.

»Lidt.« Marcella prøvede at lyde ubekymret. »Det betyder ikke noget.«

»Nu er du vist tapper,« sagde mor blidt. »Men jeg kan se, at de klemmer. Jeg skal prøve at få fat i nogle nye sko til dig snart.«

»Jeg vil også have nye sko,« sagde lille Arvella.

Deres mor løftede Arvella op og knugede hende. »Dine sko passer fint,« sagde hun. Arvellas sko var gået i arv fra Marcella. De var slidt, men i det mindste passede de.

Arvella stak underlæben frem. »Jeg vil også have nye sko,« sagde hun stædigt. Marcella og hendes mor smilede til hinanden. Arvella forstod ikke, hvor svært de havde det, og hendes uskyld gjorde dem i bedre humør. De talte og lo, mens de spiste morgenmad og ryddede af.

Pludselig blev mor alvorlig igen. »Piger,« sagde hun langsomt, »vi skal ind til byen i dag. Jeg har 2,50 dollar.«

Marcella kunne næsten ikke fatte det! Det var mange penge i Utah i 1905. »Alle tiders,« udbrød hun. Hun

»Jeg tror også på det,« sagde Marcella.

»Også jeg,« istemte Arvella.

»I er nogle gode piger.« Mor trak dem ind til sig. »Lad os bede sammen, og så går jeg hen til biskoppen med pengene.«

Pigerne og deres mor knælede. Mor bad vor himmelske Fader om hjælp til at få mad til sine piger og sko til Marcella. Da de havde bedt, tørrede de alle deres øjne. Så sagde mor smilende: »Lad os gå hen og betale vores tiende, piger!«

De gik den korte vej hen til biskoppens hus og gav ham tienden. Selv om Marcella havde ondt i fødderne, nød hun gåturen og den dejlige følelse i hjertet. Hun vidste, at vor himmelske Fader ville velsigne dem.

Da de nærmede sig deres hjem, fik de øje på onkel Silas og tante Maud, som kom kørende. Begge pigerne løb hen til onkel Silas, som gav dem en svingtur.

»Goddag, Sarah,« sagde tante Maud og gav mor et hurtigt kram. »Vi kom bare for at se, hvordan du og pigerne har det.«

»Jo,« sagde Arvella alvorligt, »Marcellas sko er for små, men vi har betalt vores tiende, så det skal nok ordne sig.«

»Arvella!« Hendes mor så strengt på hende. »Vi har det fint, Maud. Og hvordan har din familie det?«

De gik alle sammen ind i huset og snakkede hyggeligt.

tænkte på al den mad, de kunne købe, så de kunne fylde køkkenskabene op. Måske kunne hun endda få nye sko!

Marcellas smil blegnede, da hun så tårerne i sin mors øjne. »Vi skylder 2,50 dollars i tiende,« sagde hun stille. Så trak hun pigerne ind til sig. »Jeg ved godt, at vi næsten ikke har mere mad. Jeg ved godt, at du virkelig trænger til nye sko, Marcella. Men hvis vi ønsker, at Herren skal velsigne os, så må vi holde hans bud.«

Så tog hun sin slidte bibel frem og slog op på Malakias. Hun læste Herrens løfte om, at hvis de betalte tiende, ville himlens vinduer blive åbnet for dem.

»Hvad betyder det, at himlens vinduer bliver åbnet?« spurgte Arvella.

»Det betyder, at vor himmelske Fader vil velsigne os,« sagde mor. »Der står, at vi får så store velsignelser, at vi slet ikke har plads til dem alle. Jeg ved, at vi har mere brug for Herrens velsignelser end nogensinde før. Jeg tror på hans løfte.«

»Ønsker I, at himlens vinduer skal åbne sig for jer? Ønsker I at få udøst velsignelser uden mål? Betal altid jeres tiende, og overlad udfaldet til Herren.«

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum, »Jordisk gæld og himmelsk gæld«, *Liahona*, maj 2004, s. 41.

Marcella tog hurtigt sine stramme sko af og stillede dem væk. Hun lagde mærke til, at hendes tante og onkel kiggede sig omkring i huset. Tante Maud åbnede endda et af skabene, mens hun snakkede. Alt for hurtigt skulle deres gæster gå igen.

Senere den eftermiddag hørte Marcella til sin overraskelse et bud komme kørende. Budet stoppede uden for deres hus og kom hen til deres dør. »Der er varer til Sarah Nelson,« sagde han.

»Det er min mor,« sagde Marcella.

»Men jeg har ikke bestilt noget,« protesterede mor.

Pludselig dukkede onkel Silas op i døren ved siden af budet. »Det er til dig, Sarah,« sagde han blidt. »Stil det hele her på bordet,« sagde han til budet.

Drengen bar poser med varer ind. Piger dansede jublende rundt om bordet. De krammede onkel Silas, der hurtigt undskyldte sig, fordi han skulle hjem. Hvor var der meget mad! Sukker, bønner, mel og majsmel, røget kød og tørret frugt – nu blev skabene fulde! Til allersidst kom budet med en lille pakke i brunt papir, som han stillede på bordet.

Da budet var gået, gik pigerne hen til den lille pakke. Hvad kunne der være i den? Først rystede Marcella den, og bagefter gjorde Arvella det samme. Så trak Marcella det brune papir til side. Og ned i hendes skød faldt ikke et, men to par nye sko! Marcella tog det største par sko og prøvede dem. De passede perfekt, og hun vrikkede fornøjet med tæerne i dem.

Så fik hun øje på Arvellas ansigtsudtryk. Hendes søster havde samlet det andet par sko op og stirrede nu begejstret på dem. Hun så forbavset på sin mor. »Men du sagde da, at jeg ikke skulle have nye sko, mor,« sagde hun spørgende.

»Dine gamle sko var gode nok,« sagde hendes mor med tårer i øjnene. »Men når Herren åbner himlens vinduer, ved man aldrig, hvad der dumper ned.« ●

Marianne Dahl Johnson er medlem af Wells Menighed i Elko Øst Stav i Nevada.

Begyndelsen til et vidnesbyrd

»Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:5).

ÆLDSTE MONTE J. BROUGH
De Halvfjerds

Jeg har altid været fascineret af naturen. Jeg elsker bjergene. Jeg elsker havet. Jeg elsker floderne. Jeg elsker dyrene. Jeg synes, at Guds skaberværker overgår enhver beskrivelse i deres skønhed og værdi.

Da jeg var 16 år gammel, ville jeg gerne se mere af naturen, så min mor gav mig lov til at arbejde i Alaska den sommer. Jeg fløj derop i et gammelt propelfly, og jeg fandt et job hos en købmand.

Jeg arbejdede sammen med en lægpræst, der var meget interesseret i at omvende mig til hans tro. Hver eneste dag drøftede vi skrifterne, men jeg havde svært ved at forsvare min tro, for jeg må indrømme, at jeg ikke kendte den godt nok. Jeg havde svært ved at fortælle Joseph Smiths historie og de åbenbaringer, han havde modtaget, på en måde, som præsten kunne godtage.

Til sidst indså jeg, at jeg havde brug for hjælp. Så jeg opsøgte fuldtidsmissionærerne i området og spurgte, om de ville undervise mig i evangeliet. Den sommer tilbragte jeg ofte en time eller to med missionærerne, inden jeg talte med præsten, som var blevet min rigtig gode ven.

En bestemt nat vågnede jeg op af min søvn. Jeg var bekymret, fordi jeg ikke var særlig god til at forkynde evangeliet, selv om jeg var begyndt at finde ud af, at det var sandt.

Udenfor sendte sommersolen sine smukke, skinnende stråler ned over bjergene i Alaska. Skyerne svævede et stykke under bjergtinderne, så det så ud, som om bjerget svævede i luften. Det var et af de smukke syn, jeg nogensinde havde set. Det er svært at beskrive den skønhed, og den ærbødighed, som jeg følte for vor himmelske Faders skaberværk.

Jeg faldt ned på knæ og bad min himmelske Fader om at høre min bøn. Jeg ønskede oprigtigt at vide, om Mormons Bog var sand, og jeg ønskede oprigtigt at vide, om det, som min mor havde fortalt mig i alle disse år, virkelig var det, som jeg skulle tro på. Jeg ville så gerne vide, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var Guds sande kirke på jorden.

Den nat – skønt det stadig var lyst oppe i Alaska – fandt jeg ud af, at Kirken er sand. Jeg fandt ud af, at Mormons Bog er Guds ord. Jeg fik vished om betydningen af de evige forhold til min mor, min afdøde far og andre slægtninge.

Da jeg stod op næste morgen, var jeg et andet menneske, for jeg vidste, at jeg kunne bære mit vidnesbyrd – at alt dette var blevet åbenbaret for mig af Helligånden. Det kunne præsten ikke acceptere. Vi kunne drøfte skrifterne, men han kunne ikke sige noget imod mit vidnesbyrd om, at jeg vidste, at Kirken var sand.

Selv om jeg godt kunne huske navnene på de missionærer, som underviste mig, mistede jeg kontakten med dem i mange år. I 1998 blev en af de missionærer kaldet som generalautoritet. Ældste Stephen A. West spillede en vigtig rolle, da jeg fik et vidnesbyrd om evangeliet. Som generalautoriteter blev han og jeg kaldet til præsidentskabet for det sydøstlige område i Nordamerika, og vi fik talt om de oplevelser, som havde fundet sted for så mange år siden. Jeg vil altid huske det eventyr, som jeg oplevede i Alaska, da jeg var en dreng på 16 år. ●

Til venstre: Som 16-årig (til højre) sammen med ældste Stephen A. West og ældste David Loveless i lufthavnen i Anchorage i Alaska. Herover: I købmandsbutikken som 16-årig.

Sådan kan man studere skrifterne

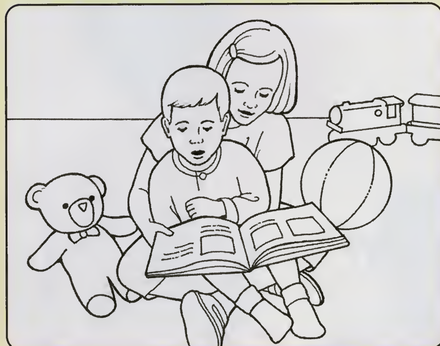
Instrukser: Læs teksten under hvert billede, og farvelæg så billedet.
Du kan benytte teksterne og billederne til en lektie til familieaftenen eller til en tale i Primary.

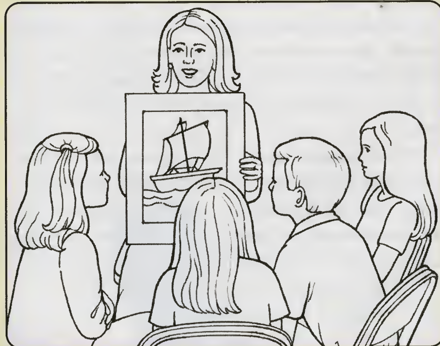
1 Sæt dig det mål at læse et eller flere vers i skrifterne hver dag.

2 Læs højt af skrifterne sammen med din familie.

3 Læs de illustrerede historier fra skrifterne i Lille Liahona eller i *Historier fra Det Gamle Testamente, Historier fra Det Nye Testamente, Historier fra Mormons Bog* og *Historier fra Lære og Pagter.* Læs historierne for dig selv eller for et mindre barn.

4 Når du hører en historie fra skrifterne i Kirken, så slå den op i skrifterne og læs den, når du kommer hjem.

ILLUSTRERET AF BETH M. WHITTAKER

Glæd jer over Mormons Bog

Udvælg bønsomt de skriftsteder og lærdomme, som bedst møder behovet hos de søstre, som du besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og bær vidnesbyrd. Lad dem, du underviser, gøre det samme.

L&P 17:6: »[Joseph Smith] har oversat den del af bogen ... Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever.«

Hvordan kan jeg øge min åndelige kapacitet ved at glæde mig over Mormons Bog?

Præsident Gordon B. Hinckley: »Hvis I hver især vil følge denne enkle anvisning [nemlig at læse Mormons Bog inden årets udgang], uanset hvor mange gange I allerede har læst Mormons Bog, så vil I have Herrens ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om, at Guds Søn er en levende virkelighed« (»Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, august 2005, s. 6).

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum: »Hvert eneste menneske, der studerer Mormons Bog under bøn, kan også modtage et vidnesbyrd om guddommeligheden af den. Desuden kan denne bog være en hjælp i forbindelse med personlige problemer på en meget virkelig måde. Vil I gerne af med en dårlig vane? Vil I gerne forbedre de indbyrdes forhold i jeres familie? Vil I gerne forøge jeres åndelige evner? Så læs Mormons Bog! Den vil føre jer nærmere Herren Jesus Kristus og hans kærlige kraft. Han, der bespiste en skare med fem brød og to fisk, han, der hjalp den blinde til at se og den lamme til at gå, kan også velsigne jer! Han har lovet, at de, der efterlever forskrifterne i denne bog, ›skal få det evige livs krone‹« (»Et vidnesbyrd om Mormons Bog«, *Liahona*, januar 2000, s. 85).

Hvordan kan jeg dele min glæde over Mormons Bogs fremkomst med andre?

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994): »Vi medlemmer af Kirken, og især missionærerne, skal ... berette og vidne om Mormons Bog lige til jordens ender. Mormons Bog er den store standard, vi skal benytte. Den viser, at Joseph Smith var en profet. Den indeholder Kristi ord, og dens store opgave er at føre mennesker til Kristus, alt andet er underordnet. Det gyldne spørgsmål med hensyn til Mormons Bog er: ›Ønsker du at vide mere om Kristus?‹« (»Mormons Bog er Guds ord«, *Stjernen*, maj 1988, s. 6).

Julie B. Beck, førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab: » Herren har fortalt os, »at I skal anvende jeres tid til at granske skrifterne« (L&P 26:1), og at »Mormons Bog og den hellige skrift er givet jer af mig til jeres belæring; og min Ånds kraft levendegør alle ting« (L&P 33:16). Enhver kvinde kan være seniorsøndagsskolelærer i sit eget hjem, og hver eneste søster i Kirken behøver evangelisk kundskab som leder og lærer. Hvis I ikke allerede har udviklet en vane med dagligt studium af skriften, så begynd nu og bliv ved med at studere for at være forberedt på jeres ansvar i dette liv og i evighederne« (»Thi min sjæl fryder sig over skrifterne«, *Liahona*, maj 2004, s. 107-108). ■

JOSEPH SMITH, *HERRENS PROFET*, AF DAVID LINDSLEY; INDSAT: MODELFOTO: MATTHEW REIER

De **Tolv Apostle**

Jeg bekræfter for jer, at de 14 mænd, som jeg deler ordination med, virkelig er apostle. Ved at erklære dette siger jeg ikke mere, end Herren har sagt, ikke mere end kan åbenbares til enhver, som søger med et oprigtigt hjerte og fast forsæt om et individuelt vidnesbyrd fra Ånden.

Ottende artikel i en serie om præstedømmekvorummerne og deres formål.

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

I forbindelse med organiseringen af sin kirke gik Jesus engang »op på bjerget for at bede, og han tilbragte hele natten i bøn til Gud.

Da det blev dag, kaldte han sine disciple til sig, og blandt dem udvalgte han tolv, som han også kaldte apostle.«[1] De blev kaldet fra ganske almindelige beskæftigelser.

Peter var den første, som blev kaldet, og Herren sagde til ham: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.«[2] Denne samme hellige myndighed er en del af ordinationen af hver eneste apostel.

Paulus lærte os, at apostle og profeter blev kaldet »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op«, og han erklærede, at disse embeder skulle bestå, »indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn.«[3]

Med tiden gik apostlene bort og med dem, nøglerne. Paulus havde profeteret om mennesker, som »slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind.«[4]

Og sådan var det; i stedet for enhed i troen, kom der splittelse og uenighed.

Det var i denne situation, at den unge Joseph Smith bad for at vide, hvilken af alle kirkerne der var sand, og hvilken han skulle tilslutte sig.

Josephs syn, hvor Faderen og Sønnen viste sig, indledte denne uddeling. Derpå fulgte genoprettelsen af fylden af Jesu Kristi evangelium med den samme organisation, som eksisterede i den oprindelige kristne kirke, der byggede på apostlenes og profeternes grundvold.[5]

Nogle antager, at organisationen blev overdraget til profeten Joseph Smith ligesom tegninger og specifikationer til en bygning, hvor alle detaljer var kendt fra begyndelsen. Men det skete ikke på den måde. Der kom snarere én oplysning af gangen, efterhånden som Brødrene var rede, og når de adspurgte Gud.

Det Melkisedekske Præstedømme, den største myndighed givet til mennesker, blev gengivet ved håndspålæggelse af Peter, Jakob og Johannes. »Gennem hvem,« sagde Herren, »jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn og til at bære nøglerne til jeres gerning og til de samme ting, som jeg åbenbarede for dem.

Til hvem jeg har overgivet nøglerne til mit rige og mit evangeliums uddeling for sidste gang.«[6]

Det Første Præsidentskab var på plads i 1833; derpå to år efter i februar 1835 fulgte De Tolv Apostles Kvorum. Og således skulle det være. Det Første Præsidentskab kom først i rækkefølgen og står øverst i myndighed. Og i henhold til mønstret bestod det af mænd kaldet fra ganske almindelige beskæftigelser.

Herover: De Tolv Apostles Kvorum. Siddende: Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident; ældste L. Tom Perry; ældste Russell M. Nelson; ældste Dallin H. Oaks; ældste M. Russell Nelson og ældste Joseph B. Wirthlin. Stående: Ældste Richard G. Scott; ældste Robert D. Hales; ældste Jeffrey R. Holland; ældste Henry B. Eyring; ældste Dieter F. Uchtdorf og ældste David A. Bednar. Til højre: Det Første Præsidentskab: Præsident Gordon B. Hinckley (i midten); præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver (til venstre) og præsident James E. Faust, andenrådgiver (til højre).

Med Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum på plads, med embederne som De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd åbenbaret, hersker den rette orden. Men der er en forskel.

Måske har præsident J. Reuben Clark sagt det bedst: »Nogle generalautoriteter (apostlene) har fået tildelt en særlig kaldelse; de besidder en særlig gave; de opretholdes som profeter, seere og åbenbarere, hvilket giver dem en særlig åndelig gave i forbindelse med deres undervisning af dette folk. De har retten, magten og myndigheden til at forkynde Herrens ønske og vilje til hans folk underlagt Kirkens præsidents generelle magt og myndighed. Andre generalautoriteter får ikke denne særlige åndelige gave.« Den medfølgende begrænsning »gælder enhver anden leder eller medlem af Kirken, for ingen af dem er åndeligt begavet som profet, seer og åbenbarer.«[7]

»Endvidere,« sagde præsident Clark, at blandt De Tolv og præsidentskabet er det kun »præsidenten for Kirken, den præsiderende højpræst, der opretholdes som profet, seer og åbenbarer for Kirken, og han alene har retten til at modtage åbenbaringer for Kirken, enten nye eller tillæg, eller til at komme med autoritative udlægninger af skrifterne, som skal være bindende for Kirken, eller til på nogen måde at ændre Kirkens eksisterende lærdomme.«[8]

Det tog en generation med spørgsmål og svar, før den orden, som vi kender i dag, var solidt på plads. Hvert skridt

***Herover:* »[Jesus Kristus] kaldte ... sine disciple til sig, og blandt dem udvalgte han tolv, som han også kaldte apostle.« *Til venstre:* Ældste Richard G. Scott og ældste Russell M. Nelson hilser på Fidel Francis Bogler og hans familie i Abidjan i Elfenbenskysten.**

for at fuldkommengøre denne orden er kommet som svar på et behov og som svar på bøn. Den proces fortsætter i vore dage.

»De tolv er et omrejsende højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer.«[9]

Hvor Det Første Præsidentskab ikke kan komme, bliver De Tolv sendt for at »åbne rigets dør overalt.«[10] De er bemyndiget til at rejse ud i hele verden, for ordet *apostel* betyder »en, som er sendt ud.«[11]

»Derfor,« sagde Herren, »hvor du forkynder mit ord, skal vejen i sandhed blive banet for dig, så de kan modtage mit ord.«[12] Og han lovede: »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner.«[13]

De tolv apostle »er kaldet til at være ... særlige vidner om Kristi navn i hele verden.«[14] De bærer hver på et sikkert vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, at »hvert eneste medlem af Kirken burde have Helligåndens aftryk i sin sjæl, at Jesus er Guds Søn, uudsletteligt afbilledet, så det ikke kan glemmes.«[15]

Fra Nephi ved vi, at »engle taler gennem den Helligånds kraft.«[16] Mormon fortalte os, at »deres gernings opgave er at kalde menneskene til omvendelse og at fuldbyrde og udføre det værk, som hører ind under Faderens pagter, som han har gjort med menneskenes børn og for at berede vejen blandt dem.« Mormon forklarede videre, at engle passer deres gerning »ved at forkynde Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så at de kan bære vidnesbyrd om ham.«

»Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så at resten af menneskene kan få tro på Kristus, så at den Helligånd kan findes i deres hjerter i overensstemmelse med dens kraft; og på denne måde opfylder Faderen de pagter, som han har gjort med menneskenes børn.«[17]

Der er en kraft til at skelne givet »til dem, der af Gud udses og ordineres til at våge over kirken.«[18] At *skelne* betyder »at se.«

Præsident Harold B. Lee fortalte mig engang om en samtale, han havde i templet med ældste Charles A. Callis

GÅ DERFOR HEN OG GØR ALLE FOLKESLAGENE TIL MINE DISCIPLE, AF HARRY ANDERSON

fra De Tolvs Kvorum. Bror Callis havde bemærket, at evnen til at skelne var en frygtelig byrde at bære. At se klart, hvad der er forude, og alligevel finde medlemmer langsomme til at reagere eller stritte imod råd eller tilmed afvise apostlenes og profeternes vidnesbyrd, fører til dyb sorg.

Ikke desto mindre må »ansvaret for at lede denne kirke« hvile på os, indtil, som Herren har sagt, »I skal udpege andre til at efterfølge jer.«[19]

Han advarede os mod de få i Kirken, »som har foregivet at kende mit navn, men ikke har kendt mig og har bespottet mig i mit hus.«[20]

»Din røst,« befalede Herren De Tolv, »skal være en irettesættelse for overtræderen; og når du irettesætter, skal bagtalerens tunge høre op med sin fordærvethed.«[21]

Nogle få i Kirken bebrejder åbent eller, måske langt værre, i mørkets anonymitet, ledere i menigheder og stave og i Kirken og forsøger at gøre dem til »en synder for et ords skyld,«[22] som Esajas sagde. Til dem har Herren sagt: »Forbandet er alle de, der opløfter deres hæl mod mine salvede, siger Herren, og som skriger, at de har syndet, når de ikke har syndet for mit åsyn, siger Herren, men har gjort det, som jeg har befalet dem, og som var ret for mine øjne.

Men de, som råber på overtrædelse, gør dette, fordi de selv er syndens tjenere og ulydighedens børn ...

Fordi de har forarget mine små, skal de afskæres fra mit hus' forordninger.

Deres kurv skal ikke fyldes, deres huse og lader skal ødelægges, og selv skal de foragtes af dem, som smigrede dem.

De skal ikke have ret til præstedømmet, ej heller deres efterkommere fra slægt til slægt.«[23]

Den forfærdelige straf vil ikke gælde dem, som forsøger at efterleve evangeliet og opretholde deres ledere, så godt de kan. Det gælder heller ikke dem, som i fortiden har været skyld i ligegyldighed eller tilmed modstand, hvis de vil omvende sig, bekende deres overtrædelser og forsage dem.[24]

For nylig mindede præsident Hinckley Brødrene om, at selvom vi er mænd, der er kaldet fra almindelige beskæftigelser, så hviler der et helligt embede på os. Vi trøster os med det, som Herren sagde til de oprindelige Tolv: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer.«[25]

Selv om vi hver især kender vore egne begrænsninger, er der styrke i enhed. Aldrig i Kirkens historie har Brødrene i Præsidentskabet og De Tolv været mere forenet.

Hver uge mødes vi i templet. Vi åbner mødet ved at knæle i bøn, og vi slutter med bøn. Hver eneste bøn opsendes i ærbødighed og lydighed over for ham, som kaldte os, og hvis tjenere og vidner vi er.

Herren kræver, at »enhver bestemmelse, som tages af disse kvorummer, må være enstemmig«, og at »de beslutninger, der tages af disse kvorummer eller af ét af dem, skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed.«[26] – Dette stræber vi oprigtigt efter at gøre.

Vi ved, at vi bærer præstedømmets kraft »i forbindelse med alle dem, som på et eller andet tidspunkt har haft en uddeling fra skabelsens begyndelse.«[27] Vi tænker på dem, som er gået forud for os i disse hellige embeder, og vi mærker af og til deres nærvær.

»De tolv er et omrejsende højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer.«

Hvor Det Første Præsidentskab ikke kan komme, bliver De Tolv sendt for at »åbne rigets dør overalt.« De er bemyndiget til at rejse ud i hele verden, for ordet apostel betyder »en, som er sendt ud.

Vi er overvældet af det, som Herren sagde om dem, som bærer disse hellige embeder: »Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse.«[28]

I en meget vanskelig tid gav Herren den strengeste advarsel, jeg kender til i alle skrifterne. Det vedrørte bygningen af templet i Nauvoo. De hellige vidste af erfaring, at det ville medføre forfærdelige forfølgelser, hvis de gik i gang, så de trak tiden ud. Herren forlængede fristen og sagde: »Om I ikke gør dette inden for den bestemte tid, skal I blive forkastet som en kirke tilligemed jeres døde, siger Herren, jeres Gud.«[29]

I denne åbenbaring er der en dejlig forjættelse, som ofte overses: »Og dersom mit folk vil lytte til min og mine tjeneres røst, til dem jeg har udvalgt til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, da skal de ikke flyttes fra deres sted.«[30]

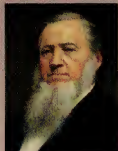
Husk denne forjættelse; hold fast i den. Det må være en stor trøst for dem, der kæmper med at holde sammen på en familie i et samfund, som er stadig mere ligegyldigt, ja, tilmed fjendtligt over for standarder, der er afgørende for en lykkelig familie.

Forjættelsen er en gentagelse af det, Herren fortalte til folkeskaren: »Salige er I, om I giver agt på disse de tolvs ord, som jeg har udvalgt af jer til at virke blandt jer og være jeres tjenere.«[31]

Jeg gentager forjættelsen, at de, som lytter til disse mænds røst, som Herren har oprejst, »skal ... ikke flyttes fra deres sted.«[32]

Forjættelsen blev ledsaget af denne advarsel: »Men dersom de ikke vil lytte til min eller de mænds røst, jeg har udvalgt, da skal de ikke blive velsignet.«[33]

Det mest værdifulde, vi kan give, er vores vidnesbyrd om Herren, vores vidnesbyrd om Jesus Kristus.

APOSTELEMBEDET

»Det evige præstedømmes nøgler, som er efter Guds Søns orden, ligger i at være apostel. Hele præstedømmet, alle nøglerne, alle gaverne, alle begavelserne og alt, som er en forberedelse til at gå tilbage til Faderens og Sønnens nærhed, er sammensat af, defineret ved, eller jeg kan sige, indbefattet i apostelembedets periferi.«

Præsident Brigham Young (1801-1877), *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 138.

Jeg bekræfter for jer, at de 14 mænd, som jeg deler ordination med, virkelig er apostle. Ved at erklære dette siger jeg ikke mere, end Herren har sagt, ikke mere end kan åbenbares til enhver, som søger med et oprigtigt hjerte og fast forsæt om et individuelt vidnesbyrd fra Ånden.

Disse mænd er virkelig Herrens tjenere; giv agt på deres råd. Det gælder også De Halvfjerds, der som særlige vidner bærer et apostolsk ansvar, samt Biskoprådet, værdige Guds mænd. Det gælder også brødrene og søstrene i hele verden, som er kaldet til at lede, som har opnået denne viden, der er mere værdifuld end alt andet.

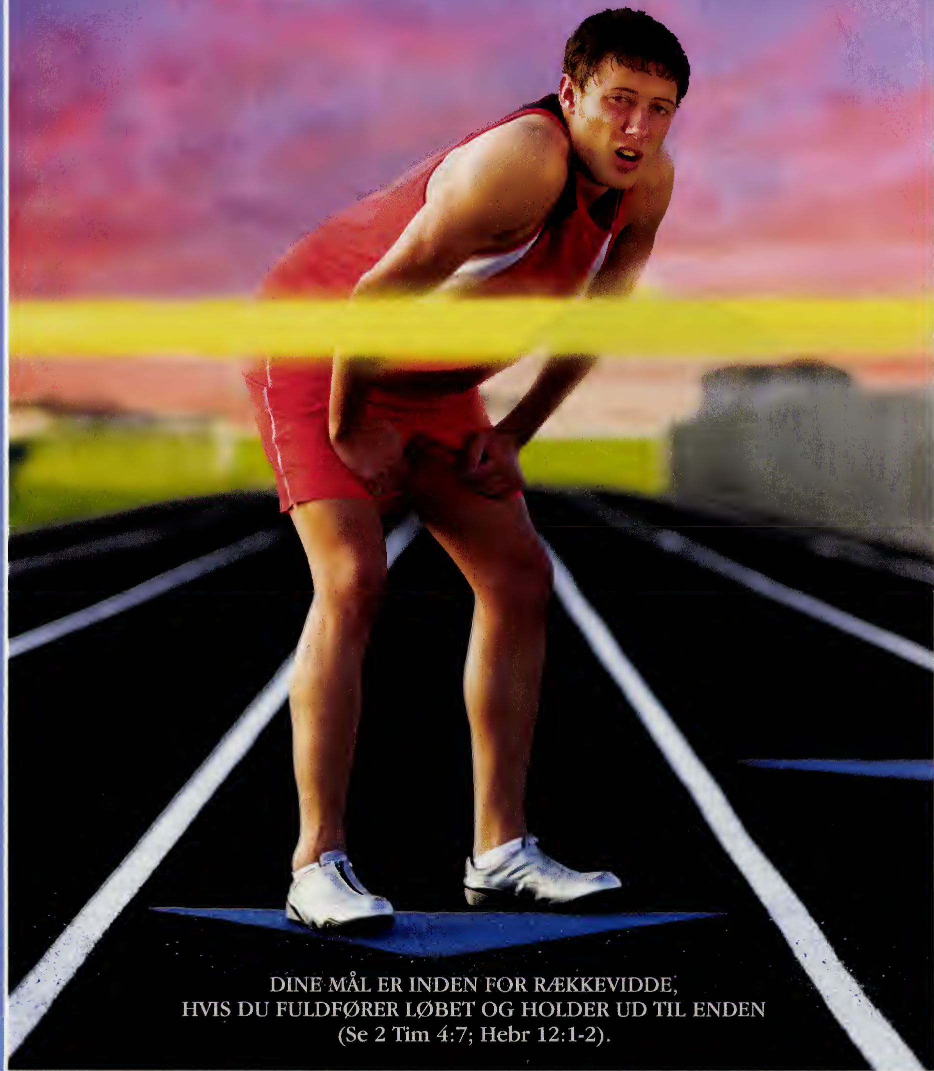
Der er begrænsninger for, hvad Ånden tillader os at sige.[34] Så jeg afslutter med mit vidnesbyrd, mit særlige vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. At han gennem en profet og præsident præsiderer over »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.«[35] I Jesu Kristi navn. Amen. ■

En tale ved oktoberkonferencen 1996.

NOTER

1. Luk 6:12-13.
2. Matt 16:19.
3. Ef 4:12-13.
4. Ef 4:14.
5. Se Ef 2:20; 6. trosartikel.
6. L&P 27:12-13.
7. »When Are the Writings or Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?«, *Church News*, 31. juli 1954, s. 9-10.
8. *Church News*, 31. juli 1954, s. 10.
9. L&P 107:33.
10. L&P 112:17; se også L&P 107:35; 124:128.
11. *Bible Dictionary*, »Apostle«, s. 612.
12. L&P 112:19.
13. L&P 112:10.
14. L&P 107:23.
15. »The Twelve Apostles,« en ikke-udgivet tale til seminar- og institutlærere, 18. juni 1958, s. 6.
16. 2 Nephi 32:3.
17. Moroni 7:31-32.
18. L&P 46:27.
19. Udkast til erklæring fra De Tolv Apostle, referat fra De Tolvs møde, marts 1844, Brigham Young Papers, LDS Church Archives.
20. L&P 112:26.
21. L&P 112:9.
22. Es 29:21; se også 2 Nephi 27:32.
23. L&P 121:16-17, 19-21.
24. Se L&P 58:43.
25. Joh 15:16.
26. L&P 107:27, 30.
27. L&P 112:31.
28. L&P 68:4.
29. L&P 124:32.
30. L&P 124:45.
31. 3 Nephi 12:1.
32. L&P 124:45.
33. L&P 124:46.
34. Se Alma 12:9.
35. L&P 1:30.

FULDFØR

DINE MÅL ER INDEN FOR RÆKKEVIDDE,
HVIS DU FULDFØRER LØBET OG HOLDER UD TIL ENDEN
(Se 2 Tim 4:7; Hebr 12:1-2).

MODELFOTO: MATTHEW REIER

Gør familieaften til en

succes

Teenagere i Filippinerne indser, at de spiller en væsentlig rolle for, at familieaften bliver en succes.

ADAM C. OLSON
Kirkens tidsskrifter

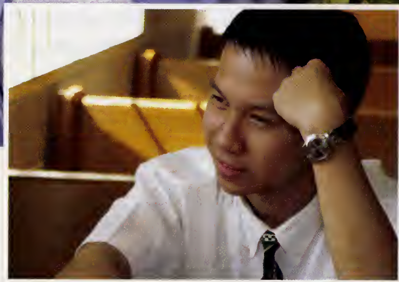
Profeten Lehi fra Mormon Bog så aldrig en PowerPoint-præsentation på sin rejse fra Jerusalem til det forjættede land, så Erika Santillan er ikke helt sikker på, hvad Lehi ville synes om at være med i en. Men Erikas familie syntes, at det var alle tiders.

Erika, der er laurbærpige i Cainta 2. Menighed i Taytay Stav i Filippinerne, holder meget af familieaften, men hun indrømmer blankt, at nogle lektioner er lettere at vise interesse for end andre. Så da det blev hendes tur til at undervise i Lehis drøm i 1 Nephi 8, ville hun gerne gøre det spændende.

»Vi så en kirkefilm og talte om den,« fortæller hun. »Og så viste jeg en PowerPoint-præsentation over Lehis drøm, så vi bedre kunne forstå den.« Hun smiler. »Det var virkelig avanceret.«

Erikas begejstring og kreativitet hjalp ikke bare hendes familie til forstå skrifterne bedre, det hjalp dem også til at nyde andre velsignelser ved familieaften.

Unge overalt i Filippinerne indser, at de spiller en væsentlig rolle for, at familieaften bliver en succes.

Hemmeligheden bag succesen

Unge filippinere er blandt de mange over hele verden, som har opdaget hemmeligheden bag en vellykket familieaften: Jo mere du er villig til at lægge i den, desto mere får du ud af den.

Det hele begynder med en positiv indstilling og en villighed til at deltage, mener Michel Angelene Ramirez, der er laurbærpige i Taytay 1. Menighed: »Det er med til at gøre det sjovt.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har opfordret de unge til at påtage sig et ansvar for at gøre familieaften vellykket:

»Det fulde ansvar for at planlægge og forberede familieaftener bør ikke udelukkende overlades til forældrene. De mest vellykkede familieaftner, jeg har overværet, har været dem, hvor familiens unge spiller en aktiv rolle.

Jeg opfordrer jer, storslåede diakoner, lærere og præster, jer bikubepiger, rosenpiger og laurbærpiger til at yde et væsentligt bidrag til at gøre familieaften vellykket« (»Derfor blev jeg undervist«, *Stjernen*, juli 1994, s. 37).

Din deltagelse behøver ikke avancerede computerpræsentationer. Disse unge filippinere finder enkle måder at bidrage på hver uge. Bare det at bede en bøn, læse et skriftsted, lede musikken eller stå for forfriskningerne eller en aktivitet kan skabe harmoni og fremstå som et godt eksempel for dine søskende.

Og så er der det med at stå for lektionen. Det kan godt gøre nogle nervøse, men det kan være den dejlig oplevelse at præsentere en lektion. »Jeg kan stadig huske den første lektion, jeg stod for,« siger 17-årige Milliza Anne Ramirez, der bliver kaldt Li-anne. »Den

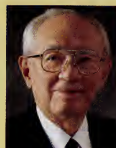
Disse unge filippinere nyder ikke bare familieaften, de nyder at gøre det sjovt. Modstående side: Kyla Medes. Herover: Erika Santillan, Kyla, Milliza Anne Ramirez og Michel Angelene Ramirez. Indsat: Dwayne José.

FOTO: ADAM C. OLSON OG THOMAS S. CHILD

handlede om, at venlighed begynder med mig selv.«

»Jeg kan huske en lektion, jeg stod for,« siger Li-annes søster MichelAngelene. »Jeg benyttede en plakat om beskidt sprog [se *New Era*, april 1991, s. 15]. Vi optog lektionen på video, så vi kunne sende den til nogle af vores slægtninge. Vi ser den stadig nu og da,« siger hun og griner.

»Det knytter vores familie tættere sammen, når vi deltager i familieaften,« siger Kyla Medes, der er rosenpige i Taytay 1. Menighed.

NOGET VIDUNDERLIGT

»Af alle disse små enkle [familieaftens]møder, som blev afholdt i dagligstuen i vores gamle hjem, kom noget ubeskriveligt og vidunderligt. Vores kærlighed til vore forældre blev styrket. Vores kærlighed til vore søskende blev større. Vores kærlighed til Herren blev øget. Påskønnelse for enkel godhed voksede i vores hjerte. Disse vidunderlige ting var resultatet, fordi vores forældre fulgte rådet fra Kirkens præsident.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Familieaften«, *Liahona*, marts 2003, s. 3.

som f.eks. bedre kommunikation mellem familiens medlemmer, større sammenhold i familien og indlæring af vigtige evangeliske principper.

»Til familieaften taler vi om Jesus Kristus, Kirken og de problemer, vi står over for,« siger Rhea Reyes, en bikubepige fra Taytay 2. Menighed. »Sammen beder vi om Guds vejledning og velsignelser. Det styrker os.«

»Vi kan bare tale sammen,« siger Kyla. »Vi kan lære, hvordan Kirken fungerer, hvor højt Kristus elsker os, og at bøn virkelig fungerer.«

»Vi nyder at være sammen. Vi lærer, vi morer os og vi kommunikerer,« siger Michel Angelene. »Når vi kommunikerer, knyttes vi tættere sammen.«

De unge er især taknemlige for, at familieaften giver dem mulighed for at tale åbent med deres forældre. »Det giver mig mulighed for at drøfte alvorlige emner med dem,« siger Erika. »Familieaften er en god måde at få talt med familien på.«

Succesens velsignelser

Disse unge filippinere har opdaget, at familien modtager særlige velsignelser, når man holder familieaften,

Disse velsignelser styrker familien, og de kan knytte familien tættere sammen. Selv om det til tider er svært at få familieaften stablet på benene, når verden trækker den anden vej, så er det bestemt umagen værd.

»Hver gang vi holder familieaften, hjælper det os gennem ugen,« siger Dwayne José, en præst fra Cainta 1. Menighed. »Hvis vi ikke holder den, føles vores uge lidt tom.« ■

MANDAG AFTEN I MANILA

ADAM C. OLSON
Kirkens tidsskrifter

Mandag aften i Manila virker ved første øjekast ikke meget anderledes end alle andre aftener. Byens trafik bevæger sig som millioner af myrer, der alle prøver at bruge den samme tynde gren til at kravle i to forskellige retninger på én gang. Men disse myrer dytter.

Vi var på vej hen til familien Velacos hjem, så jeg kunne overvære en ægte filippinsk familieaften, men myldretidstrafikken ville ikke samarbejde. Endelig sagde vores chauffør, at han ville skyde genvej, og vi kørte ind i en smal gade, der vrimlede med mennesker, som købte og solgte varer ved små boder. De handlende hyggede sig og lo og råbte til hinanden. De tog sig ikke af vores lille bil, der kantede sig igennem deres friluftsmarked.

Da vi endelig nåede frem til familien Velasco i den anden ende af markedet, blev vi slået af kontrasten. Da vi trådte ind i deres hjem, syntes larmen og tumulten udenfor at forsvinde.

De var endnu ikke begyndt på lektionen, men deres familieaften var begyndt. Seksårige Stephen sad på søster Velascos skød, mens hun og bror Velasco snakkede med bedstefar og bedstemor. Kevin og Kirby på 14 lo ad noget, som 15-årige Naomi havde sagt. Katrina på 11 lagde skrifterne og salmebøgerne frem.

Da vi havde hilst på dem alle, satte familien sig sammen. Bedstefar bad indledningsbønnen. Bror Velasco talte om talenter. I løbet af drøftelsen skiftede familien problemløst mellem tagalog og engelsk, alt efter hvilket sprog der lige passede bedst. Katrina og Naomi skiftedes til at læse op af lignelsen om talenterne fra Matthæus 25:14-30. Bror Velasco fandt sin guitar frem og viste sine musikalske talenter, og bagefter rakte han guitaren til Kirby, der også spillede et nummer. Søster Velasco hjalp Stephen med at bede afslutningsbønnen, og så skyndte alle sig ud i køkkenet til lidt lækkert, nemlig hjemmebagt pizza.

Mens alle gumlede, fik jeg mulighed for at spørge, hvad de syntes om familieaften.

»Hvad kan du bedst lide ved det?« spurgte jeg Kirby. Desværre havde han lige taget en bid. »Forfriskningerne,« svarede han med munden fuld af mad. Alle lo.

»Latteren,« sagde Naomi, da de var holdt op med at fnise.

»Hvad har det betydet for jeres familie?«

»Det har knyttet os sammen,« sagde Kevin. »Det sker jo, når man udveksler tanker og følelser.«

Det var et godt svar, men jeg ville være sikker på, at han ikke bare sagde det, fordi jeg var der. »Passer det virkelig?« spurgte jeg.

De nikkede alle sammen. »Takket være familieaften er vi blevet bragt tættere sammen,« svarede Naomi. »Vi er venligere mod hinanden.«

Det så man tydeligt. Velsignelserne ved familieaften sås også tydeligt. Og det var med trist hjerte at jeg sagde farvel og igen trådte ud i den travle verdens larm. ■

Hver eneste mandag aften tråde familien Velasco ud af verden for at nyde samværet med hinanden. Øverst: Kirby, Kevin, bror Charles Velasco, Katrina, søster Janette Velasco, Stephen og Naomi læser en artikel fra Liahona. Herover: Kirby spiller guitar.

STYRK FAMILIEN

ET LYKKELIGT FAMILIELIV

En fortsat artikelserie, som giver hjælp til dit studium af »Familien: En proklamation til verden«.

»Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«[1]

Opnåelse af lykke

Et lykkeligt familieliv er ikke bare det vigtigste mål her i den jordiske tilværelse, men også i evighederne, og mødre og fædre har et ansvar for at gøre alt, hvad der muligt for at realisere det mål. I erkendelse af, at vi er begrænset af andres handlefrihed, har ældste

Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »Vi kan ikke styre, hvad andre vælger at gøre, og derfor kan vi ikke tvinge vore børn til himlen, men vi kan beslutte os for, hvad vi vil gøre. Og vi kan beslutte, at vi vil nedkalde himlens kræfter i den familie, som vi så gerne vil have i evigheden.«[2]

Undervisning i hjemmet

»Forældre er mesterlærerne,« har ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »De underviser mest effektivt ved deres eksempel. Familiekredsen er det ideelle sted at vise og lære venlighed, tilgivelse, tro på Gud og alle evangeliets øvrige praktiske dyder.«[3]

Det er ikke nogen let opgave at føre børn frem til at blive åndeligt målrettede voksne i verden i dag, men forældre står ikke alene. De samarbejder med vor himmelske Fader. Herren har lovet missionærerne: »Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88). Forældre kan – fordi undervisningen af deres egne børn nok er den allervigtigste form for missionering – forlade sig på lignende løfter.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har engang sagt: »Der er to måder at sprede lys på: Enten ved at være lyset eller det spejl, som reflekterer lyset. Som forældre kan vi være begge dele.«[4] Når forældre søger Herrens Ånd i deres liv, skinner deres eksempel tydeligt for deres børn, og deres godhed bliver genskinnet af et langt større lys.

Når forældre søger Herrens Ånd i deres liv, skinner deres eksempel tydeligt for deres børn.

Disciplin

Til tider har børn brug for disciplinering og irettesættelse. Forældre bør derfor omhyggeligt studere Lære og Pagter 121:41-44. Præsident Gordon B. Hinckley har også givet os et klogt råd: »Der er behov for disciplinering i familien. Men voldsom disciplinering, eller grusom disciplinering fører ikke til forbedring, men uundgåeligt til vrede og bitterhed. Det gavner intet og forværrer kun problemet.«[5]

»Børn kan ikke tvinges til lydighed,« forklarede præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. »Den bedste måde at irettesætte vore børn på, når de har gjort noget forkert, er med fasthed, kærlighed, tålmodighed, venlighed, overtalelse og fornuft.«[6]

Familiesammenhold

Familier bliver stærkere, når de bruger tid på hinanden. Ældste Oaks har forklaret:

»Familier bør bede sammen, de bør knæle ned morgen og aften og takke for velsignelser og bede for fælles problemer.

Familier bør tilbede Gud sammen, de bør overvære møder i Kirken og tilbede sammen som familie.

Familier bør studere og lære ...

Familier bør arbejde sammen ... Familier bør også lege sammen, så sundere fritidsbeskæftigelser forbindes med familieaktiviteter.

Familier bør rådføre sig med hinanden og drøfte alle de anliggender, som berører familien og dens medlemmer.

Familier bør spise sammen. Måltiderne er det naturlige samlingspunkt, hvor familien kan tale sammen. Det er en skam, når sådan en mulighed går tabt i familieskænderier eller ødelægges, fordi familiens medlemmer snupper deres mad og spredes for alle vinde, som om køkkenet var en fastfoodrestaurant.«[7]

Tjeneste og kærlighed

Til tider sker det, til trods for forældrenes gode indsats for at undervise deres børn og skabe en stærk familie, at børnene får problemer og måske endda gør oprør. De, der oplever, at der hersker anstrengte følelser i familien, eller at de for en tid taber kampen for lykken, kan sætte dette løfte fra ældste Eyring på prøve: »Jeg lover jer, at hvis I vil benytte jeres gaver til at tjene en anden, vil I føle Herrens kærlighed til det menneske. I vil også fornemme hans kærlighed til jer.«[8] Til tider er det eneste, vi kan gøre som forældre at elske og tjene, uden at vente noget øjeblikkeligt resultat. Men denne indsats bringer fred. Og når stormen har lagt sig, og følelserne er mildnede, kan det også medføre den frugt, som vi ønsker os mest af alt, nemlig fred i familien nu og i al evighed. ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, oktober 2004, s. 49.
2. »Familien«, *Liahona*, oktober 1998, s. 22.
3. »Parental Leadership in the Family«, *Ensign*, juni 1985, s. 9.
4. Conference Report, Stockholm Sweden Area Conferencen, 1974, s. 49.
5. »Se jeres små«, *Liahona*, marts 2001, s. 5.
6. »De udfordringer, som familien står overfor«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, januar 2004, s. 1.
7. *Ensign*, juni 1985, s. 10-11.
8. *To Draw Closer to God*, 1997, s. 88.

MODELFOTO: JOHN LUKE

Vi glædede os over hendes helbredelse

Magdalena Peñate de Guerra

Den 2. juni 2002 blev mit lille barnebarn, Susan Melina, som kun var syv måneder gammel, syg, og hendes forældre kørte hende på hospitalet. Lægerne sagde, at hun havde en nyreinfektion. Hun udviklede også en alvorlig bakterieinfektion, som spredte sig i hele hendes krop og skadede hendes hjerte, lever, milt, nyrer, lunger samt nerve- og fordøjelsessystemerne. Hun var så syg, at hun blev indlagt på intensivafdelingen.

Lægerne rådede Susan Melinas forældre til at berede sig på, at hun kunne dø når som helst.

Lægerne fortalte hendes forældre, at de skulle berede sig på det værste, for hun kunne dø når som helst. Hun lå på intensivafdelingen i 26 dage og fik antibiotika og mange blodtransfusioner. Imens fastede vi, hendes familie, og bad Gud om et mirakel, en fuldstændig helbredelse – hvis det var hans vilje. To præstedømmebærere salvede og velsignede hende.

Da Susan Melina havde ligget på hospitalet i to uger, blev hendes mor også syg og måtte hasteopereres for blindtarmsbetændelse. Det var en hård prøvelse for hele familien.

20 dage efter sin indlæggelse havde Susan Melina det stadig ikke bedre. Men takket være et gavmildt bidrag fra et menneske, som vi end ikke kendte, kunne hendes forældre overføre hende til et privathospital, hvor hun kunne få en bedre behandling.

En lørdag ved middagstid modtog jeg en opringning fra min datter, Susan Carolina. Jeg var i templet i Guatemala City, hvor jeg er pedel. Min datter fortalte mig, at hendes barns tilstand var forværret, og at betændelsen nu havde slået sig på en af hjerteklapperne. Lægerne sagde, at det var vanskeligt at gøre noget for hende, fordi hun var så underernæret. Hun var så syg, at det var livstruende at holde hende, fordi det kunne give hende indre blødninger. Da jeg hørte det, begyndte jeg straks at bede til min himmelske Fader. Og igen fastede jeg.

Den følgende dag, søndag, ringede min datter og fortalte, at bakterierne var fuldstændig væk. Lægerne ville

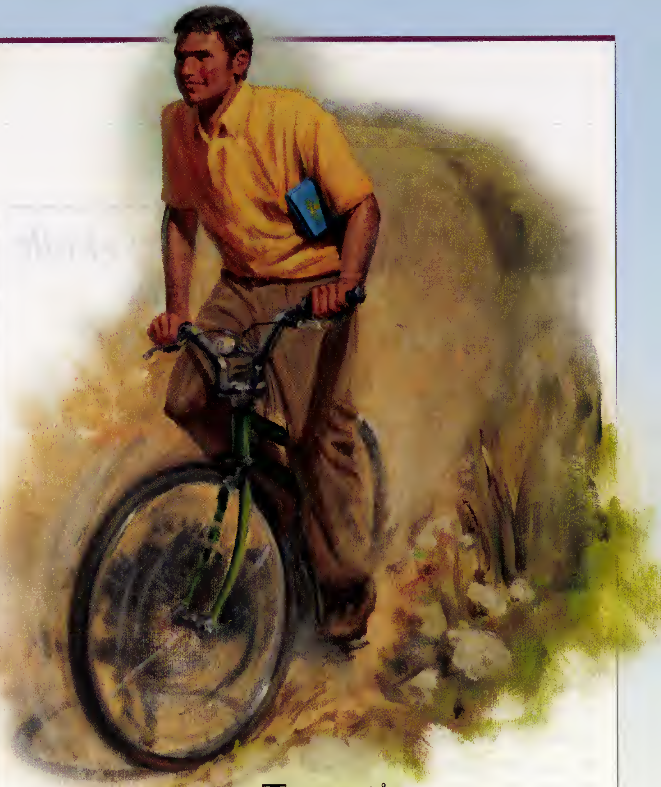

ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

udskrive Susan Melina om mandagen, fordi hun var uden for fare.

Mens vi glædede os over dette mirakel, indså vi, at ikke alle bønner i tro besvares så hurtigt og på den måde, som vi ønsker. Men jeg er min himmelske Fader dybt taknemlig. Jeg tvivler ikke på, at han lever og hører mine bønner. ■

Magdalena Peñate de Guerra er medlem af Villa Canales Menighed i Villa Hermosa Stav i Guatemala.

Jeg skal nok slippe af med dem

John Jairo Montoya

Jeg var 20 år gammel og havde været medlem af mine forældres kirke det meste af mit liv. Men i tre år var jeg ikke gået i kirke, fordi jeg overvejede andre religiøse og moralske filosofier – men ingen af dem var lige mig.

En dag da jeg kom hjem til mine forældre, var min bror og min bedste ven der. De sagde, at der havde været nogle unge kvinder, og at de havde efterladt en bog. Min bror havde bedt min bedste ven om at være der, når de vendte tilbage. Han ville have, at han skulle sige, at de ikke skulle komme mere.

Men da missionærerne vendte tilbage, sagde min ven: »Kom tilbage om tre dage, for jeg vil gerne undervises af jer.«

Min bror blev rasende. Jeg spurgte min ven, om han var rigtig klog, og han svarede: »De er da smukke, og de har en sød måde at tale om Jesus Kristus på.«

»Jeg skal nok slippe af med dem,« svarede jeg arrogant.

Der gik to uger uden at det lykkedes for mig. På det tidspunkt besøgte de min bror og min søster og flere af mine venner. De havde omringet mig på alle sider, og jeg anede end ikke, hvem der var skyld i det, der føltes som et bagholdsangreb.

Jeg sprang på cyklen, kørte tilbage til byen og nåede hurtigt frem til kirkebygningen.

Den følgende uge fortalte min bror mig, at to af mine venner allerede var blevet døbt, og at endnu en skulle døbes samme søndag. Jeg gik med til at komme i kirke om søndagen for at se min ven blive døbt. »Men det er vanvid,« sagde jeg til mig selv.

Den søndag traf jeg endelig de to missionærer, som havde voldt mig så mange problemer. Da dåbsmødet var forbi, kom de hen til mig, gav mig et eksemplar af Mormons Bog og opfordrede mig til at blive undervist.

Indvendig gjorde jeg modstand og råbte: »Nej!« Men udvendig græd jeg og sagde »ja« til deres opfordring.

En uge senere sad jeg og så en anden ven blive døbt. Og den følgende søndag trådte min bedste ven og jeg ned i dåbens vande.

Der gik næsten en måned. Jeg følte et behov for ikke bare at tro, men at vide, at det alt sammen var sandt. En søndag morgen besluttede jeg, at jeg ikke ville gå i kirke, men gå et andet sted hen og bede. Jeg cyklede ud mod et højdedrag ni kilometer uden for byen. Da jeg nåede derud, fandt jeg et afsides sted, hvor jeg kunne være i fred. Efter at have læst i Mormons Bog i en time og overvejet og bedt om et svar, for jeg var fast besluttet på at blive der, indtil jeg fik et, så skete der noget underligt. Jeg følte en inderlig trang til at gå i kirke. Mit hjerte bankede hurtigt. Det var mit svar.

Næsten automatisk satte jeg mig op på min cykel og vendte tilbage til byen. Jeg nåede frem til kirkebygningen i en fart. Til min store overraskelse skulle mødet først lige til at begynde.

Lige siden den dag har jeg vidst, at dette er Jesu Kristi sande evangelium, og at dette er hans kirke. Det er det budskab, jeg har forkyndt som fuldtidsmissionær, idet jeg stræbte efter at være en lige så god missionær som de søstre, jeg ikke kunne slippe af med. ■

John Jairo Montoya er medlem af Cartago Menighed i Pereira Stav i Colombia.

Hvordan skulle de kunne tilgive mig?

Angelique Petrick

En aften for flere år siden kørte jeg hjem fra arbejde efter at have hentet mine to børn, og pludselig mistede jeg bevidstheden. Da jeg kom til mig selv, kiggede jeg ud over instrumentbrættet og så en pickup, der kom lige imod mig. Sammenstødet fik mig til at miste bevidstheden igen. Da jeg vågnede op, lå min bil på siden, og mine børn skreg.

Adskillige mennesker kom løbende til for at redde mig og mine børn ud, for der var gået ild i motoren. Jeg var utrolig øm over det hele, men mine børn og jeg slap for alvorlige skader. Jeg var mest bekymret for dem, der sad i den bil, jeg havde ramt.

I løbet af de næste mange timer, ja, helt til næste morgen, søgte jeg forgæves at få at vide, hvad der var sket med dem i den anden bil. Til sidst kom en hospitalspsykolog ind til mig og fortalte, at føreren af den anden bil var blevet dræbt. Jeg var helt knust.

I dagene efter ulykken tog jeg fri fra arbejde for at komme fysisk, mentalt og følelsesmæssigt til hægterne. Jeg fandt også ud af, hvad der var sket. Jeg var kørt over midterrabatten og var stødt frontalt sammen med en anden bil. Jeg fik også at vide, at den omkomne mands hustru havde været med i bilen og var blevet alvorligt kvæstet. De havde en stor familie, og selv om de fleste af børnene var voksne og flyttet hjemmefra, så var der dog stadig nogle hjemme. Det rystede mig at tænke på, at det var min skyld, at et menneske havde mistet livet, en hustru havde mistet sin mand, en børneflok havde mistet deres far, og børnebørnene havde mistet deres bedstefar.

Mine fysiske sår heledes, men det gjorde de mentale og følelsesmæssige sår ikke. Jeg blev ved med at spørge mig selv: »Hvordan kunne det ske?« Jeg vidste, at det var et uheld,

men det gjorde det ikke bedre. Jeg kunne hverken sove eller overskue mit liv. Jeg kunne ikke udholde tanken om, hvad den anden bilists familie måtte føle.

Jeg prøvede at komme videre med mit liv og vende tilbage til dagligdagen, men intet syntes at lykkes. Jeg kunne kun bede. Jeg kan huske, at jeg tryglede min himmelske Fader om at fjerne smerten og lidelsen, for jeg kunne ikke fortsætte på den måde og samtidig varetage mit dyrebareste kaldelse som hustru og mor.

Så en dag ringede det på min dør. Jeg lukkede op og så en mand stå udenfor. Han så meget højtidelig og nervøs ud. Uden at sige et ord rakte han mig en æske og en konvolut. Jeg tog imod gaven og stod så og ventede på, at han skulle sige noget. Efter en tid spurgte jeg manden, om jeg kendte ham. Han rystede på hovedet og præsenterede sig. Jeg fik straks en klump i halsen, da jeg genkendte hans efternavn. Han var den ældste søn af den mand, som var omkommet ved ulykken.

Mine børn og jeg slap for alvorlige skader, men jeg var bekymret for dem, der sad i den bil, jeg havde ramt.

Jeg inviterede ham inden for, og vi talte længe sammen. Vore familier havde mange fælles bekendte, og gennem dem havde han hørt, hvor svært jeg havde det. Han sagde, at hans hustru havde spurgt ham, hvordan han ville have det, hvis han var i mine sko, og det havde fået ham til at opsøge mig. Han sagde, at hans familie godt vidste, at det var et uheld, og de vidste, at deres far og ægtemand var blevet kaldt hjem af vor himmelske Fader. Han fortalte mig, at hans mor nok skulle komme sig. Så omfavnede vi hinanden og græd sammen et stykke tid.

Den konvolut, han havde givet mig, indeholdt et kort, hvori der stod, at deres tanker og bønner gik til mig og min familie. I æsken var der en lille plakette, hvorpå der stod:

»Kære Gud.

Vi har vores bøn til dig bragt, men når alt nu er sagt, så står det dog klart, at livet er sart. Så send os engle, der kan stilne vor frygt, så vi dog kan leve trygt. Amen.«

Mine bønner var blevet besvaret. Den nat sov jeg for første gang i de to uger, der var gået siden ulykken.

Siden da har jeg mødt denne mand og hans hustru fra tid til anden, og de spørger altid, hvordan vi har det, og om der er noget vi har brug for. Deres betænksomhed og uselviskhed gør mig meget ydmyg.

En generalkonferencesøndag, mellem formiddags- og eftermiddagsmøderne, ringede det igen på min dør. Det var ikke kun denne mand, men også hans mor og lillebror. De blev ikke længe, men jeg nød deres besøg. Atter havde de en gave med – et smukt billede af Kristus med dette skriftsted påtrykt: »Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:29). Moderen og jeg omfavnede hinanden og græd.

Denne familie har lært mig en tilgivelse og en kærlighed, som jeg aldrig har kendt mage til. Jeg vidner om, at gennem andre kan vor himmelske Fader og vores Frelser formidle deres kærlighed til os. Jeg ved, at vor himmelske Fader hører og besvarer vore bønner, og nu ved jeg, at vi må lade Frelserens forsoning fjerne vore smerter, når vi har gjort alt, hvad vi kan gøre. Jeg er taknemlig for, at denne familie følte og fulgte Åndens tilskyndelser som svar på mine bønner. ■

Angelique Petrick er medlem af White Pine Menighed i Tooele Øst Stav i Utah.

Jobsøgning og opmuntring

Kirkens arbejdsformidling er et internationalt program – og det er til varig opmuntring for dem, der bliver hjulpet.

NIEL K. NEWELL
Kirkens velfærdsafdeling

Yanira Torres fra El Salvador havde kendt bedre tider. Hendes mand havde forladt hende, hun boede hos sine forældre, og hun var arbejdsløs og havde ingen indtægt. Oven i det hele var hendes lille datter syg og krævede konstant pleje.

Som medlem af Kirken havde hun hørt om LDS Employment Resource Services – der lå et kontor i San Salvador – men før hendes datter var rask, kunne hun ikke søge job eller påtage sig et fuldtidsarbejde.

Selv om Yaniras far, José, selv var arbejdsløs og ikke medlem af Kirken, tilbød han at tage ind til Kirkens jobformidlingskontor og høre, om de kunne hjælpe hans datter. »Måske kan de give mig et eller andet, som du kan bruge,« sagde han.

Den beslutning kom til at ændre hans liv.

José meldte sig til karriere-workshoppen og begyndte at anvende de principper, som han lærte der. I løbet af et halvt år havde han ikke alene fundet et godt job i en regnskabsafdeling, men han og hans hustru var også blevet døbt som medlemmer af Kirken.

Og hvad Yanira angår, så anvendte hun det, hun lærte, da hendes datter var blevet rask, og hun fandt et godt job som receptionist.

Rudy Rodriguez, der leder Kirkens arbejdsformidling i San Salvador i El Salvador, siger, at »når en familie er arbejdsløs, ser moderen og faderen på hinanden og tænker: ›Hvordan skal vi skaffe mad til vores familie i dag?‹ Bekymringerne optager hele deres dag og hjemsøger dem om natten, så der ikke bliver tid til andre gøremål. Og når de så endelig får jobbet – muligheden for at forsørge sig selv og deres børn – så revolutionerer det deres liv.«

Som revolution betragtet er det en meget stilfærdig en.

Der er ikke mange medlemmer af Kirken, som bemærker, at vi åbner arbejdsformidlinger i forskellige byer, siger Harold C. Brown, der er chef for Kirkens velfærdsafdeling. »Men det kan ændre meget i folks liv.«

I 1999 godkendte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, at man øgede antallet af Kirkens arbejdsformidlingscentre uden for USA og Canada for at hjælpe folk med at tilegne sig færdigheder, så de kan få et godt job, stifte en mindre virksomhed eller forbedre en mindre virksomhed. I dag, seks år senere, har Kirken arbejdsformidlinger i 43 lande rundt omkring i verden. I 2004 hjalp de mere end 200.000 mennesker med at finde nye muligheder for uddannelse, ansættelse og etablering af virksomhed.

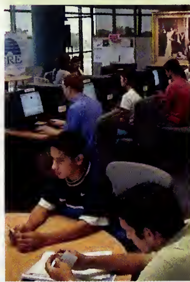
Denne arbejdsformidlingsindsats er en kærkommen hjælp for medlemmer af Kirken, som bor i lande, hvor arbejdsløshedsprocenten er meget høj. I mange lande er der ingen lignende centre, som kan hjælpe medlemmerne med at forbedre deres økonomiske situation. Som følge heraf har Kirkens indsats velsignet tusinder af familier, hjemvendte missionærer og lokale kirkeledere.

Arbejdsformidlingscentre uden for USA og Canada

Timothy Q. Sloan, der er chef for LDS Employment Resource Services, ved præcis, hvordan arbejdsformidlingscentre skal se ud, uanset hvor i verden de ligger. »Vore kontorer er professionelt indrettet og ligger centralt,« siger han. »De er udstyret med computere og internetforbindelse, så jobsøgende kan søge stillinger og læse jobsøgningstips. Der er også oplysninger om lokale skoler og materialer til selvstændigt næringsdrivende. Og hvad der er endnu vigtigere, kontoret og det frivillige personale skaber en atmosfære, hvor arbejdsløse medlemmer, som føler sig modløse og uden håb, kan komme og føle sig velkomne og få hjælp.«

Frivillige kirkemedarbejdere og missionærer betjener de fleste kontorer, men nogle kontorer har fuldtidsansatte, lønnede medarbejdere. Disse medarbejdere skal ikke bare hjælpe dem, der søger arbejde eller vil starte en virksomhed, men skal også bruge tid på at skabe forbindelser til lokale erhvervs-, skole- og regeringsledere. Tusinder af job, uddannelsestilskud og stipendier er blevet fundet takket være disse netværk.

Herover: Arbejdsformidlingsprogrammet har ikke alene velsignet Yanira Torres og hendes datter, men også Yaniras forældre (indsat). Herunder: Mange finder håb i arbejdsformidlingscentret i Asunción i Paraguay.

ILLUSTRERET AF CARY HENRIE; ØVERST TIL HØJRE: FOTO: ERNESTO CANOSSA; NEDERST TIL HØJRE: FOTO VENLIGST UDLÅNT AF VELFÆRDSAFDELINGEN

Marco Flores, leder af LDS Employment Resources Services i Mexico City, fortæller om et firma, der langt om længe gik med til at holde jobsamtaler med ansøgere fra Kirkens arbejdsformidling: »Kort efter ringede de mig op og sagde: ›De ansøgere, du sender os, hverken ryger eller drikker. De er ærlige. De klæder sig professionelt. Og så kræver I ikke nogen gebyrer af os. Hvordan kan det lade sig gøre?‹«

De kunne knap tro, at dette var en gratis ydelse, som Kirken ydede uden at tage sig betalt for det. Efter at have ansat flere medlemmer af Kirken, ringer firmaet nu regelmæssigt til Kirkens arbejdsformidling. »Vi har en ledig stilling,« siger de. »Vi vil gerne havde den besat af en sidste dages hellig.«

Paulo Araujo, der er chef i arbejdsformidlingen i Brasilien, forklarer, at en af de største bekymringer i hans land er, at mange hjemvendte missionærer ikke er i stand til at finde arbejde. »Alt for mange har ikke en afsluttende eksamen,« siger han.

Bror Sloan husker, hvordan han rejste til Brasilien og besøgte flere skoler, som tilbyder kurser til voksne, som gerne vil videreuddanne sig. »En af dem gjorde især indtryk på mig. 90% af de elever, som deltog i deres kursus på seks måneder, bestod eksamen.«

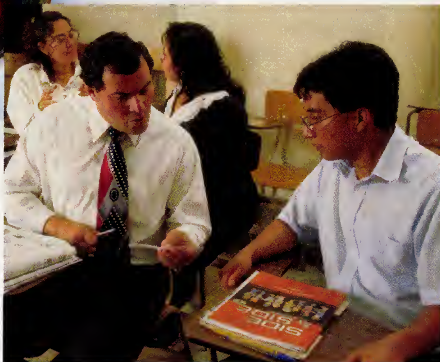
Skønt skolen klarede sig godt rent økonomisk, var der stadig mange tomme pladser. »Jeg ville ønske, at vi kunne fylde dem,« sagde skolelederen. Bror Sloan fortalte ham om hjemvendte missionærer, som muligvis ville være interesseret i at deltage i kurserne. »Hvad ville du sige til, at vi råder disse unge mænd og kvinder til at overveje at fuldføre deres uddannelse på jeres skole?« spurgte han.

»Vi ville blive meget glade for at modtage sådan nogle elever,« svarede skolelederen.

»Og hvis vi nu sender jer grupper af elever, ville det så være muligt at opnå en rabat på 10, 20 eller måske endda 50% af deres skolepenge?«

Ja, sagde skolelederen, det kunne godt lade sig gøre. Man enedes om en rabat på 45% på skolepengene. Da den rabat var sikret, søgte mere end halvdelen af de hjemvendte missionærer, som tilmeldte sig skolen, også hjælp fra Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, som yder lån til medlemmer i ulandene. Denne ordning gjorde det muligt for dem at få en uddannelse.

Kirkens arbejdsformidling arbejder hånd i hånd med Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, forklarer bror Sloan. »Elever fra Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond skal melde sig til karriere-workshops, hvor de kan undersøge karriere- og uddannelsesmuligheder. LDS Employment Resource Services hjælper disse elever med at finde deltidsjobs og yderligere økonomisk hjælp såsom legater, stipendier eller lån. Når eleverne har fuldført deres

uddannelse, hjælper LDS Employment Resource Services dem med at finde fuldtidsbeskæftigelse, så de kan forsørge sig selv og deres familie.«

Når arbejdsformidlingslederne søger efter muligheder i lokalsamfundet, så sker der noget. I Peru er antallet af medlemmer, der har fået arbejde, fordoblet i løbet af de sidste tre år. Benedicto Pacheco, der er leder i LDS Employment Resource Services, siger, at hemmeligheden består i at udvikle langsigtede forbindelser til firmaer og statslige organer. I Lima i Peru har Kirkens arbejdsformidling for eksempel indgået en alliance med staten. Kirkens

arbejdsformidling har adgang til statens jobdatabase, som får mere end 250 nye stillinger hver dag; arbejdsformidlingen spiller en vigtig rolle i besættelsen af de stillinger. Og det er ikke kun de dårligst lønnede job, der besættes. I den seneste tid har Kirkens arbejdsformidling i Lima fået 40 personer ind i ledende stillinger. Disse mennesker vil ikke alene kunne forsørge deres familier bedre, men de vil også kunne fungerer som fantastiske ambassadører for Kirken.

Arbejdsformidlingscentrene tilbyder også kurser i, hvordan man udvikler en mindre virksomhed. »Det problem, som mange mennesker i mit land, står overfor,« siger bror Pacheco, »er, at de eneste job, de kan finde, er dem, de selv skaber. Så vi vil tilbyde en iværksætter-workshop, der hjælper dem til at starte deres egen virksomhed. I år har flere end 150 mennesker i Peru startet deres egen mikrovirksomhed takket være den viden og de ressourcer, som LDS Employment Resources stiller til rådighed.«

Workshops

Karriere-workshoppen er et andet vigtigt redskab, der hjælper folk med at formulere deres mål og identificere deres talenter og færdigheder. For det meste er det en spændende opdagelsesproces, som skaber håb og motivation. Workshoppen udvikler konkrete, anvendelige færdigheder, som giver en enorm fordel, når man søger arbejde eller uddannelsessted – og det kan ofte betyde hele forskellen mellem at opnå en berigende karriere eller at vende frustreret og skuffet tilbage.

En sydamerikansk stavspræsident havde for eksempel tilbragt et smertefuldt år med at søge arbejde, inden han langt om længe meldte sig til Karriere-workshoppen. Som følge af det, han lærte, ændrede han på sin fremtoning, skrev sit CV om, forberedte en præsentation på et halvt minut og øvede sig på jobsamtaler. Udrustet med de færdigheder, han havde lært, fandt han sig en stilling som regnskabschef i en større virksomhed.

Iværksætter-workshoppen er et nyt program, som har haft positiv indvirkning på familier i Afrika, Asien og Latinamerika, som gerne vil stifte eller udvide en mindre virksomhed. Workshoppen præsenterer principper og strategier, som får forretninger til at vokse. Det introducerer også medlemmerne for lokale ressourcer som mindre finansieringsfirmaer, der hjælper små firmaer med at komme i gang, eller uddannelsesinstitutioner, der øger chancen for at få succes.

Karriere-workshoppen og Iværksætter-workshoppen

***Yderst til venstre:** I arbejdsformidlingscentret i Guatemala City hjælper en vejleder en ung mand med at søge arbejde. **Herover:** I Brasilien kunne disse elever fuldføre deres skoleuddannelse med økonomisk hjælp fra den selvsupplerende uddannelsesfond og deres skole. **Herunder:** Mange arbejdsformidlingscentre afholder jobmesser, som denne i Rio de Janeiro i Brasilien.*

TIL VENSTRE: FOTO: CRAIG DIMOND; ØVERST TIL HØJRE: FOTO: CLEMILSON CAMPOS; NEDERST TIL HØJRE: FOTO VENLIGST UDLÅNT AF VELFÆRDSAFDELINGEN

afholdes regelmæssigt i de fleste af Kirkens arbejdsformidlingscentre verden over og tilbydes medlemmer og deres venner. Derudover kan jobformidlingsspecialister i menighed eller stav tilbyde workshops til medlemmer i deres område. Det eneste, der kræves for at tilmelde sig er, at man ringer til jobformidlingsspecialisten eller det nærmeste LDS arbejdsformidlingscenter. Kurset løber over to eller tre dage og varer 10 til 12 timer.

Selv om LDS Employment Resource Services primært fokuserer på medlemmer af Kirken, er medlemmer af andre trossamfund også velkomne i centrene. »Når folk kommer ind og ser, at vi elsker den enkelte, og at vi hjælper folk med en anden tro, bliver de ofte rørt,« siger Paulo Araujo. »Jeg skulle mene, at der alene i Santiago i Chile er omkring 200 mennesker, som i løbet af de sidste par år er blevet døbt, fordi de kom i kontakt med Kirken gennem Kirkens arbejdsformidling.«

En stab af frivillige

LDS Employment Resource Services arbejde er for en stor del afhængig af frivillige.

Dagen efter at arbejdsformidlingscentret åbnede i Rio de Janeiro i Brasilien, dukkede 15 frivillige (heraf 10 hjemmegående husmødre) uanmeldt op. »Vi vil gerne hjælpe,« sagde de. De vidste, at kontoret ville kunne velsigne deres brødre og søstre, deres børn og deres naboer, og de ville gerne hjælpe til.

I arbejdsformidlingscentrene verden over yder frivillige mere end en million arbejdstimer om året og hjælper derved dem, der står ved en skillevej i deres liv. Nogle frivillige bidrager med et par timer om ugen, hvor de underviser i en workshop eller vejleder en jobsøgende. Andre tjener som kirketjeneste- eller fuldtidsmissionærer.

»Hver dag falder mødre, fædre og børn på knæ og trygler Herren om hjælp til at finde et job,« siger bror Brown. »Når det job endelig dukker op, når moderen og faderen endelig kan forsørge deres børn og give dem et sted, de kan kalde et hjem – når det sker, så bliver stort set alt i deres tilværelse bedre.«

Når familier stabiliseres og bliver uafhængige, kan de bedre tjene og opbygge Guds rige. Ved at hjælpe de arbejdsløse eller ufaglærte, siger bror Sloan, »så kan vi være med til at rodfæste Kirken i første og anden generation, og en uafhængighedens ånd kan vinde indpas i Kirkens medlemmers hjem«. ■

Hvis du vil vide mere om LDS Employment Resource Services i dit område, så kontakt din jobformidlingsspecialist eller dine menighedsledere.

LDS Employment Resource Services i tørre tal

Lande uden for USA og Canada, som har arbejdsformidlinger	41
Arbejdsformidlingscentre uden for USA og Canada (lønnede og frivillige)	156
Arbejdsformidlingscentre i USA og Canada (lønnede og frivillige)	103

FRIVILLIGE TIMER I ARBEJDSFORMIDLINGSCENTRENE I 2004

	Uden for USA og Canada	USA og Canada	I alt
Missionærer	269.781	461.227	731.008
Frivillige	296.379	54.737	351.116
I alt	566.160	515.964	1.082.123

DELTAGERE I JOBSØGNING OG UDDANNELSE I 2004

	Uden for USA og Canada	USA og Canada	I alt
I beskæftigelse	66.858	78.714	145.572
Iværksættere i arbejde	6.339	3.093	9.432
Tilmeldte på uddannelser	31.889	13.941	45.830
I alt	105.086	95.748	200.834

FOTO: NEIL K. NEWELL

Vidste du det?

Det skete i september

21-22. september 1823: Englen Moroni besøgte Joseph Smith og fortalte ham om guldpladerne.

1. september 1901: Præsident Heber J. Grant (1856-1945) indviede Japan til evangeliets forkyndelse.

7. september 1958: Præsident David O. McKay (1873-1970) indviede templet i London.

23. september 1995: Præsident Gordon B. Hinckley præsenterede familieproklamationen ved Hjælpeforeningens møde.

Skriv løs!

Hvis du har et emne, som du synes ville tage sig godt ud på denne side, hvorfor så ikke sende det til os? Vi er altid på udkig efter sjove ideer. Husk også et vedlægge billeder, hvis du har nogle, som hører sammen med din artikel. Du kan indsende din artikel, din quiz eller dit tip til:

Did You Know?
Liahona
Room 2420
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA

Eller send en e-mail til: **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Lederskabstips

Frelseren sagde, at hvis du vil være en god leder, må du først blive en god tjener og discipel. Vi ser i Det Nye Testamente, at selv Jesu Kristi apostle havde svært ved at forstå dette princip. I Markus kan vi læse, at de »talt[e] med hinanden om, hvem der var den største« (Mark 9:34).

Så Frelseren kaldte De Tolv Apostle sammen og fortalte dem: »Hvis nogen vil være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener« (Mark 9:35).

Følg Frelserens eksempel og før an i dit kvorum, din klasse, din familie og dit lokalsamfund ved at tjene andre.

TJENESTEUGE I FIJI

De unge fra Nausori Stav, Suva Stav og Suva Nordre Stav i Fiji går med særlige ponchoer, når de udfører tjenesteprojekter i lokalsamfundet. Logoet på disse ponchoer omfatter Kirkens navn, så folk kan se, hvad det er, der motiverer disse unge til at tjene andre.

Elever fra Kirkens skole i Fiji deltog for nylig i en seminar-tjenesteuge. Sammen med tjenesteprojekter på en skole, et hospital, et lægecenter, en teknisk skole for handicappede og templet i Suva i Fiji, var der skriftstedsbaserede programmer og aktiviteter på skolen.

Åndeligt redskab

Vi vil gerne takke *Liahona*. Børnesiderne har virkelig gjort det lettere for os at undervise vore børn i evangeliet. Det er opmuntrende at vide, at de får budskaber fra vore ledere, selv mens de er små. De holder meget af de sider, og de bruger tegningerne og billederne til lektier. De venter spændt på bladet hver måned. Vi betragter *Liahona* som et stærkt åndeligt redskab, og vores familieaftener er blevet bedre, efter vi er begyndt at anvende det.

Familien Poncio Calderón,
El Frutal Menighed
i Villa Nueva Stav i Guatemala

Præsident Hinckley er en profet

Jeg er taknemlig for *Liahona*. Især artiklen »Hjemme hos familien Hinckley« i oktobernummeret 2003 gjorde indtryk på mig. Jeg så en kærlighed og ømhed i præsident Hinckleys blik, og jeg ved, at han er Guds profet. Tak for de inspirerende budskaber. De hjælper os til at leve retskaffent i denne ugudelige verden.

Aracely B. Gómez Aguirre,
Vizcaya Menighed
i La Sabana Stav i San José i Costa Rica

Glad for at være missionær

Jeg skriver for at takke jer for alt det dejlige, som I bringer i *Liahona*. Budskaberne fra vore ledere er meget opmuntrende, og jeg har lært mange principper, som jeg nu anvender i min hverdag.

Min hustru og jeg giver tidsskriftet til mange mennesker, som ikke er medlemmer af Kirken, og vi giver abonnementer til vore naboer, som tilhører andre trossamfund. Det gør os glade at være missionærer på den måde. Jeg ved, at Jesus Kristus leder denne kirke, og jeg nyder at være med til at øge dens vækst.

Andrés Ernesto Gioiosa,
Santa Rosa 3. Menighed
i Santa Rosa Stav i Argentina

Rørte mit hjerte

Jeg er taknemlig for *Liahona*, som jeg modtager hver måned. Det styrker mit vidnesbyrd og fremmer min families åndelige vækst. En artikel, som især rørte mit hjerte, var Budskab fra Det Første Præsidentskab, »Fædre, mødre og ægteskab« af præsident James E. Faust i augustnummeret 2004. Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker os og er bekymret for familierne.

Valcilandia Muniz dos Santos,
Califórnia Menighed
i Itabuna Stav i Brasilien

En yndlingsgave

Næst efter standardværkerne er *Liahona* det, jeg holder mest af at læse. Det er en velsignelse at have tid til at granske artiklerne og forstå Herrens vilje. Jeg fornemmer Ånden, når jeg læser, og mit vidnesbyrd om åbenbaring gennem vores profet styrkes. De lærdomme, som jeg finder der, er en rettesnor for mit liv, og de har hjulpet mig i mine daglige udfordringer. Det er det eneste tidsskrift, hvor jeg er sikker på, at jeg kun finder gode ting, og det er en af mine yndlingsgaver til venner og undersøgere.

Luis Eduardo Acosta H.,
El Vallado Menighed
i Jardin Stav i Cali i Colombia

Svar på mine spørgsmål

Jeg finder svar på mine spørgsmål i hvert eneste nummer af *Liahona*. Når jeg læser i tidsskriftet, føler jeg fred, kærlighed og varme, og jeg er taknemlig for de store velsignelser, som vor himmelske Fader lover enhver af os.

Jeg er dybt taknemlig for, at der snart kommer et tempel her i Panama. Jeg har sat mig det mål at udføre ordinancer for de afdøde og blive beseglet til min familie for tid og al evighed. Tidsskriftet hjælper mig til at udvikle mig og forblive trofast i evangeliet, så jeg kan nå mit mål.

Diana Isabel Diaz Gómez,
Bella Vista Menighed
i Panama Stav i Panama

***Et visdomsord åbenbares*, af Ken Corbett**

Profeten Joseph Smith modtog L&P 89 under et møde i Profeternes Skole den 27. februar 1833 i Kirtland i Ohio. Denne åbenbaring, der kendes som visdomsordet, kom som svar på profetens forespørgsel om ældsternes brug af røgtobak og skrå og af hensyn til Emma Smith, som vaskede det beskidte gulv.

»[Forkynd mit evangelium] *kræver en større indsats af missionærerne,« sagde præsident Gordon B. Hinckley. »Det kræver megen bøn og meget studium … Hvis den undervisning, som finder sted i omvendelsesprocessen, bliver bedre, bliver det også lettere at holde på dem, der bliver døbt.« Se »Forkynd hans evangelium«, s. 10.*

DANISH
4 02259 89110 9